EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 98, 1 Haziran '94

Kürt sorununa çözümler

Kürt sorunu çözümler zorlayan bir gelişme aşamasına yıllar öncesinden ulaştı. Çözüm değil çözümler diyoruz; zira sorun tek olmakla birlikte çözümler bir dizidir. Sorunun içinde ya da sorunla bağlantılı olan her sınıfın, bu sınıfları temsil eden her bir siyasal kuvvetin, soruna taraf sömürgeci devletlerin, Kürt sorununu tehlikeli bir devrimci dinamik olduğu kadar bir nüfuz mücadelesi alanı olarak da gören emperyalistlerin, tüm bu güçlerin kendi "çözüm"leri var. Her bir çözümü doğal olarak sözkonusu sınıf, parti ya da devletin smıfsal-siyasal konumu, bu konuma dayalı çıkarları belirlemektedir. Her bir sınıf, parti ya da devletin "Kürt politikası", bu çıkarlara dayalı bir bakışın politik ifadelendirilişinden başka bir şey değildir.

Sömürgeci konumuyla sorunun baş muhataplarından olan TC'nin yıllardır kendini kilitlediği sözde çözüm ise, tarihin bir yeni tekerrürünü gerçekleştirmek sevdasından ibarettir. O geçmişte sorun kendini her gösterdiğinde vahşi bir şiddet uygulayarak, Kürdistan'a tenkil seferleri düzenleyerek çözme yoluna gitmiş, bunda başarılı da olmuştu.Bu onu "29. Kürt isyanı" olarak nitelediği yeni özgürlük çıkışını da bu yolla halletme hevesine itti. Ne var ki, Kürt halkının ortaya koyduğu kahramanca direniş, özgürlüğünü kazanmak doğrultusunda yıllardır göstermekte olduğu ısrarlı direnç, TC'ye unutulmaz bir ders oldu. Onun bütün dengelerini ve kurumlarını derinden sarstı. Düzenin yapısal krizini iktisadi, mali, siyasi, ideolojik, askeri, diplomatik, tüm alanlarda boyutlandırdı. Kürt sorununun bu kez kendini bu büyük direnişle ortaya koyuşu, Kürdistan'ı TC'nin boynundaki bir değirmen taşı haline getirdi. Sömürgeci düzen bu taşa sıkıca sarılmaya kalkıştı, böyle yaptıkça da batağa battı.

Bugün Kürt sorununda değişik çözümler kendini daha yakıcı bir biçimde dayatıyor. Ne var ki bunlar içinde TC'nin aradığı kendine özgü çözüm çoktan iflas etmiş durumda. Bu sonuç karşısında şaşkına dönen, kuduran, iyice barbarlaşan Türk devleti, kendisine bu utanç verici sonucu yaşatan Kürt halkından bugün kanlı bir öç almaya çalışıyor. Yıkılıp yakılan köylerin, kitlesel katliamların, zorla toplu göçlerin, Kürt aydınlarına karşı kontr-gerilla cinayetlerinin, her türlü zulmün ve işkencenin gelinen yerde bundan başka bir anlamı kalmamıştır. Bu bir çözüm politikası değil, gözü dönmüş bir öç uygulamasıdır.

TC'ninki basit bir değerlendirme hatasıydı. 28. Kürt isyanı ile 29.sunu yalnızca 50 yıllık bir zaman dilimi değil, fakat ulusal hareketin toplumsal yapısında gerçekleşen ve mücadelenin tüm muhtevasını ve seyrini temelden değiştiren köklü farklılıklar ayırmaktaydı. Bunu gözden kaçırmak, Kürtlerin geçmişte genellikle yerel kalmış, kırılgan ve tutarsız bir toplumsal-kültürel dayanağa sahip, ve en önemlisi de, feodal mülk sahibi sınıfların önderlik ettiği ilkel isyanlarına takılıp kalmaktı. Modern uluslaşmada büyük mesafeler katetmiş bir halkın, devrimci bir önderlik altında ve alt sınıflara dayalı olarak gelişen yeni devrimci hareketini doğru değerlendirememekti. 70 yıllık inkar politikasının körleştirdiği TC bunu göremedi. Şimdi nihayet görüyor, fakat kendisine pahalıya çıkan bir iflasın ardından.

Görüp de ne yapıyor? Kendini düne kadar uzak durduğu emperyalist çözüm önerilerine göre ayarlamaya çalışıyor. Demirel'in devletin başı olarak ağzında geveledeği bazı yeni görüşler bunun bir yansımasıdır. Çoğu kere kendi gerçek sınıf çıkarları konusunda kendisini temsil eden politikacılardan daha duyarlı ve gerçekçi olan burjuvazi, örneğin TÜSİAD

şahsında, Kürt sorunundaki çıkmazı görmüş ve emperyalist önerileri daha erken bir tarihte telafuz etmişti.

Aslında belli bir noktadan sonra ve kuşkusuz emperyalistlerin de etkin telkiniyle, hareketi ezmek başarılsa bile belli tavizler verilmeden Kürt sorununu yatıştırılamayacağını TC de hesaba katmaya başlamıştı. Fakat bunun için bile önce ezmek gerekiyordu. Özel savaş makinası bunun için harekete geçirildi, fakat ne yapıldıysa sonuç alınamadı. Sömürgeci devletin bugünkü vahşi kudurganlığı bunu bir türlü başaramamış olmaktan geliyor. Emperyalistler bir süredir hareketi ezme alanındaki başarıdan bağımsız olarak, fakat elbette bu başarıyı kolaylaştırmak üzere, Kürt halkına belli tavizler verilmesini TC'ye daha etkin bir biçimde dayatıyorlardı. Çaresizlik ve çıkışsızlık nihayet onu buna yöneltmiş bulunuyor.

Devletin şimdiki politikası şudur: Bir yandan, bütün kuvvetini, imkanlarını ve vahşetini seferber ederek devrimci kurtuluş güçlerine karşı yeni bir "sonuç alıcı" genel harekatı sürdürmek. Fakat öte yandan, bunda bir sonuç alınıp alınmamasından bağımsız olarak, üzerinde yeni koşullara uyarlanmış bir politik Kürt işbirlikçiliğini inşa edebileceği belli adımlar atmak. Bu açıdan, Demirel'in açıklamalarıyla korucu tabanına dayalı bir Kürt partisi hazırlıkları birbirlerini tamamlayan gelişmelerdir. Buna medya aracılığıyla sürdürülen "terör işi halledildi" propagandası eşlik ediyor. Bununla atılacak adımlar için gerekli psikolojik ortamı oluşturmak amaçlanıyor.

Şimdi emperyalistler kendi çözümlerini dayatmak konusunda daha dolaysız bir faaliyet içindedirler. Bir yandan TC'yi "siyasal çözüm" doğrultusunda belli reformlara zorluyorlar. Öte yandan ise PKK'nın ezilmesi için TC'nin son bir hamleyle giriştiği genel harekatı tüm güçleriyle destekliyorlar. Bu destek Avrupa'da özellikle Almanya tarafından PKK'ya yöneltilmiş sürekli saldırılarla birleştiriliyor.

TC'nin uluslararası hukuka aykırı sınır ötesi operasyonlarını çoktan beridir meşru gören emperyalist devletler, şimdi de Güney Kürdistan'da kışkırtılan iç savaşı TC'yi rahatlatacak bir gelişme seyrine yönlendirmeye çalışıyorlar. Barzani'nin konumunu güçlendirerek emperyalizmin ve TC'nin bu kadim uşağı aracılığıyla gelişmeler üzerinde kontrollerini pekiştirmek istiyorlar.

Emperyalist merkezler tarafından gündeme getirilen bugünkü "çözüm"lerin anlamının ve esas amacının farkında olan PKK ise, bugüne kadar yarattığı devrimci gelişmeyi savunmak, teslim olmak değil fakat zafer kazanmak konusunda bir kararlılık koyuyor ortaya şu günlerde. Ne var ki Kürt devrimci hareketinin en büyük şanssızlığı devam ediyor. Karşı cephede sistemin güçleri ve tüm dayanaklarıyla TC var. Oysa kendi yanında Türkiye işçi sınıfı ve emekçi hareketi yok. Bu yıllardır Kürt özgürlük mücadelesinin en büyük handikapı ve "siyasal çözüm" arayışlarının tek değilse bile en temel nedenidir. PKK'nin "siyasal çözüm" arayışlarını haklı bir eleştiri konusu eden ve diplomatik alandaki etkinliklerinden tedirginlik duyan Türkiyeli devrimci, ortaya çıkan durumdaki kendi belirleyici sorumluluğunu göremediği zaman, siyasal ve ahlaki açıdan tam bir tutarsızlık sergilemiş olur.

Kürt hareketi Kürdistan'da muazzam bir devrimci gelişmenin önünü açtı. Oysa Türkiye devrimci hareketi henüz politik bir kitle hareketi geliştirmede bile sözü edilebilir bir mesafe katedemedi. Bugün sömürgeci devlet Kürdistan'da bir tenkil hareketi yürütüyor. Kürdistan yakılıp yıkılıyor, insanlar katlediliyor, sürülüyor. Fakat buna karşı Türkiye'de bir kitle tepkisi anlamında henüz yaprak kımıldamıyor. Ekonomik-sendikal hak arayışları esnasında arada bir kirli savaşa karşı ve halkların kardeşliği lehine atılan sloganlarla teselli bulmak, kendi politik misyonuna ve yükümlülüklerine yabancılaşmak demek olur. Kürt halkı hergün acı, işkence ve katliamla içiçe yaşıyor. Hergünü böyle geçen bir halk gerçeği ile karşı karşıyayız.

Komünistler bu gerçeği bir an bile gözden kaçıramazlar ve kendi hergünkü devrimci sorumluluklarına bunun gerektirdiği bir bilinç ve duyarlılıkla yaklaşırlar. Kürt halkının Türk işçi ve emekçilerinin desteğine, onların açacağı devrimci mücadele cephesine her zamankinden çok ihtiyacı var. Bu destek verilmez ve bu cephe açılmazsa Kürt sorununda o çok arzulanan köklü devrimci çözümün koşulları oluşmaz, böylece kendini dayatacak bir sistem içi çözüme söylenebilecek sözün de pratik bir değeri kalmaz.

EKİM

DGM'leri tanımayalım!

Uzun bir süreden beridir kirli bir savaşın onulmaz vahşetiyle içiçe yaşıyoruz! Sermaye düzeninin kardeş Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesine karşı yürüttüğü ırkçı savaş tüm şiddetiyle ve soykırımın en iğrenç biçimleriyle sürmektedir. Yıllardır bu onurlu ve yurtsever ulusa karşı kurşun kusan faşist sermaye egemenliğinin namluları, günümüzde tüm toplumsal muhalefete doğrultulmuştur. Kontr-gerilla cumhuriyetinin günbegün Kürdistan'da ve tüm Türkiye'de gerçekleştirdiği toplu katliamlara, "faili meçhul" cinayetlere, gözaltında "kaybolma"lara, adam kaçırmalara, işkencelere, kurşunlamalara, coplamalara, baskı ve zulümlere sermaye devletinin koyduğu resmi ad: "düşük ölçekli savaş" ve "topyekün mücadele"dir.

Kısacası; daha fazla kar ve daha fazla kana susamış olan sermayenin çıplak zoru karşısında sessiz sedasız boyun eğmeyen herkes bu faşist rejimin düşmanı ve hedefidir. Devlet tıpkı bir ahtapot gibi tüm kollarıyla toplumsal mücadeleyi ve devrimi boğmaya çalışmaktadır. Ordu, polis, parlamento, cezaevleri, DGM'ler ve tüm mahkemeler topyekün savaşın birer aygıtıdırlar. Tümüyle onun kanlı mantığının ve kirli politikalarının hizmetindedirler.

Ortaçağ'da engizisyon mahkemelerinin, Cumhuriyet tarihinde İstiklal Mahkemeleri'nin, darbe dönemlerinde ise askeri mahkemelerin üstlendiği görevi, günümüzde Devlet Güvenlik Mahkemeleri yerine getirmeye çalışmaktadır. Tarihte olduğu gibi bugün de bu tür mahkemeler bir tek amaca hizmet etmektedir: Zerre kadar hukuk kaygısı taşımadan ttoplumsal muhalefeti bastırmak, sindirmek ve yok etmek. Ulusal kurtuluş savaşının tırmandığı, sınıf mücadelesinin ise yükseldiği şu dönemde, bu mahkemeler burjuva hukukunun biçimsel maskesini dahi taşıyamaz hale gelmişlerdir. Yürütülen topyekün savaşın dolaysız bir alanı olan DGM'ler, biçimsel burjuva hukukunu dahi çiğnemekte, hiç bir hak ve kural tanımamaktadır. Buralarda hükmü geçen yalnızca ve yalnızca faşist sermaye egemenliğinin siyasi ve askeri kararlarıdır. DGM'lerde, topyekün savaşın kirli faaliyetlerinin bir uzantısı olarak kontra cumhuriyetinin işkenceci polisi, savcısı ve hakimi birbirlerinin kanlı ellerini yıkamakta, böylece sermaye diktatörlüğünün "adaletini" yerine getirmektedirler. Sanıklar duruşmalara getirilmemekte, avukatlarıyla görüştürülmemekte, ellerinden savunma hakkı alınmakta, işkencecilerin tutanakları doğrultusunda cezalara çarptırılmaktadırlar. Sorgusuz sualsiz verilen tüm cezalar sindirmeye ve yıldırmaya yöneliktir. Ancak burjuva hukuk sisteminde varolan en ağır cezalar dahi kirli savaşın bu kanlı ve barbar mantığına yetişemediği içindir ki, bugün DGM'lere egemen olan ,karşı devrimci şiddetin en karanlık biçimi olan kontr-gerilla güçleridir.

Oysa ulusal özgürlük ve toplumsal kurtuluş için mücadele eden devrim güçleri, bir kez daha kokuşmuş ve çürümüş burjuva düzene teslim olmayı değil Fakat direnişi seçmişlerdir! Bugün yurtsever ve devrimci tutuklular tarafından, sermaye diktatörlüğünün faşist aygıtları olan DGM'lerin duruşmalarına çıkmama, uygulama ve kararlarını tanımama doğrultusunda geliştirilen militan devrimci siyasi tavır gittikçe yaygınlaşmakta ve genel bir eğilime dönüşmektedir. DGM'ler işletilmemektedir. Ve salt siyasi tutuklular değil kardeş Kürt halkı da kirli savaş mahkemelerinin meşruluğunu tanımamakta ve reddetmektedir. Devrimci aydınlar ve demokratik kitle örgütleri, DGM'lerin hiç bir hukuki geçerliliğinin olmadığını ilan etmekte, mahkemelerin faşist uygulamalarını protesto etmektedirler.

Sermaye diktatörlüğünün çıplak şiddetini hergünkinden daha yoğun yaşayan işçi ve emekçi kitlelerin, hukuki temelden yoksun ve hiç bir meşruluğu kalmamış olan DGM'leri teşhir ve tecrit etmek mücadelesinde saf tutmaması düşünülemez! Unutulmamalıdır ki, bize azgınca saldıran sermayenin iğrenç ahtapotunu etkisiz kılmak, yalnızca kendi boynumuza dolanan kola karşı yürütülen bir mücadele ile mümkün değildir. Ahtapotun tüm uzantılarına karşı kavga bayrağı yükseltilmeli, asıl hedefin ahtapotun kafası (sermaye diktatörlüğünün kendisi) olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Kısacası topyekün savaş ancak politik topyekün bir karşı saldırıyla geri püskürtülebilir.

Bugün toplumsal muhalefeti boğmayı amaçlayan devlet terörünün resmi aygıtları olan mahkemeleri etkisizleştirmenin tek yolu toplumsal muhalefeti daha fazla yükseltmektir. Sinmek değil, başkaldırmaktır! Eylemlerimizle, direnişlerimizle, grevlerimizle DGM'leri teşhir ve tecrit etmek mücadelesine destek vermektir!Kirli savaşın ve topyekün mücadelenin faşist uzantıları olan DGM'lere çıkmayalım! Onlara meşruluk tanımayalım! DGM direnişlerine tüm gücümüzle destek verelim!

Kamu çalışanlarının Ankara yürüyüşü

TC tarafından "memur" statüsüyle istihdam edilen, 70 yıldır ücretli emeğin uluslararası kazanımlarından yoksun bırakılan kamu hizmet sektörü çalışanları, en sonu, bu hakları kullanma istemiyle başlarını doğrultup mücadeleye atılmışlardı.

Temel sloganı; "grevli, toplu-sözleşmeli sendika hakkı" olan hareket, sık sık sermaye devletinin saldırılarıyla karşılaşmasına karşın, zayıflamadığı gibi, "Ücretli kölelik düzenine son!" gibi, daha politik istemleri de yükselterek bugünlere geldi.

Bu, "sendikal/demokratik hak mücadelesi" hareketinin -ilk yıllarda bugünkü kadar açık olmasa da- baştan beri temel bir zaafı vardı. Mücadeleye atılan kitlenin sınıfsal nitelik ve özlemleriyle, önderliğinin politik nitelik ve tutumu arasındaki çelişki.

Bu kitlenin "sınıfsal niteliği" halen "tartışmalı" olmakla birlikte, kamu çalışanlarının mücadelesine birazcık aşina olanlar, mücadelenin özlem ve taleplerinin, sendikasız bütün işçilerin özlem ve talepleriyle çakıştığını görecektir. Bu mücadelenin muhatabı durumundaki "kapitalist devlet" de, bütün diğer bireysel kapitalistlerin yaptığı gibi, bu hakların kullanılmasında her türlü engeli, çalışanlarının karşısına çıkarmaktadır.

Bu mücadele "sendikal hak" düzeyinde kalamazdı. Nitekim alanın en bilinçli unsurlarında "ücretli kölelik düzeni"nin kendisine karşı, kapitalist sistemi yıkmak ve sosyalist sınıf iktidarını kurmak doğrultusunda politik bir bilinç ve mücadele de ortaya çıktı.

İşte bu bilinçtir ki; bu "sınıfsal/demokratik hak" hareketinin önderliğini yapan devrimci/demokrasinin "demokratik" programıyla, hele hele bu akımın artık iyice liberalleşmiş kesimlerinin en pespaye reformizmiyle çelişmektedir. Bu çelişki yıllardır hareketin önünü tıkayan, onun sanayi proletaryasıyla kucaklaşmasını engelleyen süreci ve sorunlarını derinleştirmiştir. Kitleler eli boş döndükleri her eylemden yorgun düşmüş, çelişkiyi göremedikleri oranda, tıkanmayı tahlil edememenin sıkıntısını yaşamaya başlamışlardır.

Alandaki belli başlı sendikaların genel merkez yönetimleri ve KÇSP'nin değişmez "liderleri", "tıkanmanın önünü açacak" yeni bir eylemlilik sürecinden söz ediyorlar. Ve güya bu süreci başlatmak üzere, şu "ünlü" açlık grevine yatmışlardır. Kitlesinin mücadele istemini örgütleyemeyen, örgütlemekten kaçınan bütün "lider"ler gibi, kahramanlık gösterilerine girişiyorlar. "Siz işinizin başına gidin, biz sizin haklarınızı almak için açlık grevi bile yaparız" diyorlar. İnsanın, "bunlar ya üretimden gelen güç deyimini duymamış, ya da dayak yememiş" diyesi geliyor, ama her ikisi de geçerli değil. Birincisini söylemlerinde çokça kullanıyorlar, ikincisi ise zaman zaman onlara da ulaşıyor. Neyse ki, her cop ziyafetinin ardından, ufak da olsa bir hükümet adamıyla görüşebiliyorlar, bu da onlara yetiyor. Bunlar, bir bakanın onları "kabul" nedeninin, kişisel kariyerlerinden değil, mücadele içindeki kitlelerin baskısından kaynaklandığını bile düşünemiyorlar. Bütün tutum, davranış ve kararlarıyla bunu defalarca kanıtlamışlardır. Defalarca Ankara'ya dökülen, hemen her seferinde coplarla boğuşarak bakanların kapısına ulaşan, ama sonuçta 3-5 sendika başkanının bakandan boş vaatler dinlemesiyle geri dönmek zorunda kalan kamu çalışanları, mücadelenin önünü açmak için, önce genel merkezlerine devrimci ve militan önderlikler seçmek zorundadırlar. Bu sendikal/demokratik hakların kazanımında onlara hızla yol aldıracak bir atılım sağlayacaktır. Ama asıl, "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" şiarının yerini bulması, sendikaların ötesinde ve üstünde, politik önderliğini bulmaktan geçecektir. Bu da; hizmet, tarım, sanayi ayrımı yapmadan, tüm kapitalist sektörlerin ücretli emekçilerinin tek bir politik çatı altında, ihtilalci sınıf partisinde birleşmesi ve sosyalizm mücadelesine atılmasıyla mümkündür. Kamu çalışanları, sanayi işçileriyle elele, sosyalizm kavgasındaki saflarına girmelidirler.

Ekimci Kamu Çalışanları

Beykoz işçileri eyleme hazırlanıyor

Sermaye düzeninin işçi sınıfına saldırıları bütün hızıyla sürmekte. Amaç sınıfın yüzyılı aşan bir zaman diliminde büyük mücadelelerle elde ettiği kazanımlarına tümüyle el koymak. Bunun yapılabilmesi için seçilen yollar ise; ya bu işi daha pervasızca yerine getirebilecek, işçilere "işine gelirse çalış, yoksa kapı dışarı" diyebilecek özel sermayeye devretmek, ya da kapısına kilit vurarak kapatmak, tekellerin piyasa üzerindeki denetimini genişletmek ve güçlendirmek. Elbette düzenin taktikler bu iki biçimde temellenmekle birlikte, bunlarla sınırlı değil, oldukça çeşitli ve karmaşık.

Ücretlilerin tümüne dönük olarak artan saldırıların bir örneği de Beykoz'da yaşanıyor. Sümerbank'a bağlı Beykoz Kundura Fabrikasında 1200, Tekel Rakı Fabrikasında 800, Paşabahçe Cam Fabrikasında 700 işçinin çalıştığı üç büyük işletme bulunuyor. Buralarda Türk-İş'e bağlı Deri-İş, Tek Gıda-İş, Kristal-İş sendikaları örgütlü durumda.

Uzun süredir kapatılması gündemde olan Beykoz Kundura'da üretim % 25'lere çekilerek işletme Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na (ÖİB) devredildi. Yeni işveren ÖİB, 3 Mayıs'ta ödemesi gereken ücretleri ödemek yerine bayram öncesinde işçilere bir miktar ikramiye dağıtıyor. (Genel düşünce, B. Meral araya girmeseydi bunun bile alınamayacağı yönünde.) Tekel'e bağlı Rakı Fabrikasının 800 işçisi de aynı akibetle yüzyüze. Boğaz kıyısında yer alan fabrikanın çok değerli olan arsası iki ay öncesinde Emlak Bank'a "değerlendirilmek üzere" devredildi. Bu gelişmelerin yarattığı kaygı Cam işçilerini de sarmış durumda.

İlçenin ekonomik yaşamında önemli bir yer tutan Beykoz Kundura'nın kapatılması, her birisi birer tüccar ya da işveren olan düzen partilerinin ilçe yönetimlerini de harekete geçirdi. Bütün bunların sonunda Kristal-İş, Deri-İş, Tek Gıda-İş ve burjuva partilerinden oluşan bir Koordinasyon Komitesi oluşturuldu.

Hareketin yönünü bugün işçilerin devrimci sınıfsal tepkileri değil de, düzen partileri yerel yöneticilerinin ekonomik, sendika bürokratlarının ise arpalık kaygıları belirliyor. Oysa bunların kaygılarının bile ne kadar soysuz ve işçileri sırtından hançerlemenin aşağılık bir örneğinden ibaret olduğunu görebilmek hiç de zor değil. Bir-iki somut örnek bunun için yeter de artar bile.

Sümerbank'a bağlı bir dizi fabrikada aynı boyutta saldırılara maruz kalan işçileri biraraya getirmek için sendika en küçük bir çabayı ortaya koydu mu? Tek Gıda-İş sendikası kendilerine bağlı bulunan Cibali Sigara, Bomonti Bira ve Likör işçilerinin direniş dinamizmini, Kuruçeşme'de bulunan 700 Çay Paketleme Fabrikası işçisinin servis hakkının bir aydır ellerinden alınmasına duyduğu kini ile birleştirmek için kılını kıpırdatıyor mu? Düzen partilerinin ilçe yönetiminde yer alan bu tüccar takımı caddelere astıkları "Beykoz Kundura kapatılamaz", "Beykoz ekonomisi çökertilemez" demagojik söylemlerini içeren pankartların ötesine geçip de, yaşanılanlardan birinci dereceden sorumlu partilerinden istifa etmek için hiçbir girişimde bulundular mı?

Daha da çoğaltılabilecek bu sorunların tümüne verilecek yanıt elbette hayır olacak.

Düzen partileri, hükümet ve sendika bürokrasisi sermayenin çıkarlarının yanında saf tutmaktadırlar. İtilmek istendiğimiz balçık deryasından çıkabilmek, örgütlü, bilinçli ve aynı saldırıya maruz kalan sınıfın giderek daha fazla bölümüyle birleşmek ve karşı saldırıyı başlatmakla mümkündür. Sendika bürokratlarının hareketi tümüyle işçilerin denetiminde olmalıdır. Bunun için işe fabrika taban örgütlerini kurarak başlayalım, bunu Beykoz Bölge Komitesi düzeyine yükseltelim.

"Koordinasyon Komitesi"nin 18 Haziran'da düzenlenecek "Beykoz Kundura Kapatılamaz Mitingi"ni bir devlet karnavalına dönüştürmesine izin vermeyelim. Çünkü tüm örneklerinde görüldüğü gibi bunun çabası içinde oldular. Sümerbank, Tekel, Tersane, PTT işçilerinin daha fazlasını mitinge katmak için çaba sarfedelim. 18 Haziran'ı devlet karnavalına değil, kapitalist devlete sınıf kininin yükseltildiği bir güne dönüştürelim.

Unutmayalım ki, bunun bizim "adımıza" kimse yapmaz, yapamaz.

İşçi Sınıfı Devrimin ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına!

PKK'nın diplomasi atağı ya da "kurtlarla dans"

Sömürgeci burjuvaziye göre DEP Kürt özgürlük mücadelesinin yumuşak karnıydı. Kendi istediği çizgiye çekip ehlileştirebilirse eğer, Kürt halk kitlelerini düzene bağlamada DEP'ten daha uygun araç olamazdı.

Sömürgeci burjuvazi DEP'i böylesi bir araç haline getirmek için hayli çaba sarfetti. Nedir ki bu çabaları beklendiği sonucu vermedi. Zira unuttuğu bir gerçek vardı. DEP boşluktan doğmamıştı. Tam tersine DEP, PKK önderliğinde gerilladan intifadaya büyüyen yaygın Kürt halk hareketliliğinin doğrudan bir ürünü ve legal alandaki ifadesiydi. Aralarında birebir bir özdeşlik yoktu ama yine de doğal ve kaçınılmaz biçimde, DEP devrimci Kürt kurtuluş hareketinin (PKK) ve Kürt halk hareketliliğinin yoğun etkisi ve baskısı altındaydı. DEP olabildiği kadarıyla hareket alanını da, gücü ve etkisini de, temsil yetkisini de, PKK ve Kürt halk hareketliliğine borçluydu. Dolayısıyla, koşullarda ciddi bir değişiklik olmadıkça, sözgelimi PKK'ya ciddi kayıplar verdirilip siyasal kitle desteği önemli ölçüde zayıflatılmadıkça, böylece PKK'nın DEP üzerindeki etkisi kırılmadıkça, DEP'in Kürt halk kitlelerini düzene bağlama olanağına dönüşmesi düşünülemezdi.

Sömürgeci devlet aşırı bir yüklenmeye rağmen, PKK'yı geriletemedi. Tersine PKK karşı yönden daha büyük bir atağa geçti. O kadar ki, '93 yılı sonlarında PKK Kürdistan'da -Kürt halk kitlelerinin günlük yaşamı da dahil- toplumsal siyasal yaşamı örgütleyen/ona yön veren bir konuma çıktı. İkinci bir iktidar odağı haline geldi. Bu gelişmenin DEP'te yankı bulması kaçınılmazdı. Nitekim de öyle oldu. Sömürgeci burjuvazinin ehlileştirme operasyonuna ve onun bu çabasının DEP içindeki yankısı niteliğindeki kimi burjuva öğelerin hilafına DEP, giderek PKK'nın ve Kürt özgürlük mücadelesinin etkisini yaymasının legal olanağına dönüştü.

İşte bu gelişme sömürgeciler için bardağı taşıran son damla oldu.

Sömürgeci devlet DEP Başkanı Hatip Dicle ve Leyla Zana başta gelmek üzere kimi DEP'lilerin şahsında DEP'in PKK ile özdeş haline geldiğini ileri sürerek DEP'e saldırıya geçti. Yerel seçimler arifesinde saldırılarını iyice yoğunlaştırdı. DEP'in seçimlerde elde edeceği başarının doğrudan PKK'nın hanesine yazılacak bir zafer olacağı düşüncesiyle DEP'i seçimlere sokmamak için her yola başvurdu. DEP seçimlerden çekildi. Ardından DEP'li bir bölüm milletvekilinin dokunulmazlığı kaldırıldı ve gözaltına alınıp tutuklandılar.

Sömürgeci devlet acz içindeydi. Bütün bunlar onun Kürt sorunundaki çözümsüzlüğünün bir ifadesiydi. O, bu saldırıyla yalnızca DEP'i seçim yarışının dışına değil, genel olarak legal siyasal yaşamın dışına itmiş oluyordu.

Sömürgeci burjuvazi DEP'e ve onun şahsında da Kürt halkına legal siyasal alanı kapayarak sözde Kürt sorununda "siyasal çözüm"ün yolunu tıkamak istedi. Ne var ki gelişmeler tersi yönde seyretti. Sorun daha da uluslararasılaştı ve çözümü daha bir yakıcılıkla kendisine dayattı. Başta ABD olmak üzere hemen tüm Batılı emperyalistler "siyasal çözüm" önerileriyle TC'nin karşısına dikiliverdiler.

ABD, Almanya ve Fransa başta gelmek üzere emperyalist metropollerde Kürt sorunu etrafında yaşanan hareketlilik devam ediyor. Denilebilir ki, günümüzde emperyalist Batılı devletlerle TC arasında karşılıklı olarak gerçekleşen tüm ziyaretlerin ve diplomatik tüm girişimlerin en başat konusunu oluşturuyor Kürt sorunu. Sorunu siyasal bir çözüme kavuşturma yönlü bu girişimleri önümüzdeki günlerde daha da artacak ve somut bir hal almaya başlayacaktır. Bu girişimler giderek TC üzerinde dayanılmaz bir baskıya dönüşecektir.

ABD'nin bundan böyle Kuzey Irak ve Çekiç Güç konulu toplantılarda Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt sorununu siyasal çözüme kavuşturma yönlü önerilerini de tartışma masasına süreceğini ima etmesi, bir bölüm DEP milletvekiliyle üst düzeyde görüşmeler yapması, tam da bunun ifadesidir.

Bir çok Batılı devlet TC ile Kürt halkı arasında cereyan eden savaşı yeni bir gözle ele alma ve tanımlamak üzere yoğun bir tartışmanın içindedirler.

PKK lideri A.Öcalan'ın Brüksel'de gerçekleştirilen Kürt konferansına gönderdiği mesajın içerdikleri, ERNK sözcüsü Kani Yılmaz'ın çeşitli vesilelerle yaptığı aynı içerikteki açıklamalar, ve nihayet son dönemdeki yoğun diplomasi atağı, PKK'nın "siyasal çözüm"ü bir zorladığını gösteriyor.

PKK'nın siyasal kitle desteğinde bir zayıflama yok. PKK hala Türkiye'nin metropollerindeki Kürtler de dahil, Kürt halk kitleleri nezdindeki en büyük otorite olma konumunda. Pasif bir eylem biçimi olmasına karşın Newroz'da yaptığı çağrının önemli ölçüde karşılık bulması ve en önemlisi de seçim sonuçları bunu fazlasıyla kanıtlıyor.

Öte yandan PKK stratejik hedefinden de vazgeçmiş değil. PKK'nın devrimci kimliğini ciddi biçimde tartışmalı hale getirecek köklü dönüşümler olmadıkça, bunun ifadesi olan negatif politika ve pratikler ortaya koymadıkça tersi de iddia edilemez.

Öyleyse PKK'nın siyasal çözüm arayışı, onu bu denli zorlayışı neden? PKK uluslararası kamuoyunun desteğini de arkasına alarak, bugüne kadar yürüttüğü devrimci kavganın türevleri olan kimi kazanımları ve tuttuğu mevzileri kalıcı hale getirmek, resmen kabul ettirmek, böylece sömürgeci devletin üniter yapısında ciddi gedikler açarak stratejik hedefleri için toprağı düzlemek istiyor.

Bununla birlikte, eylemli bir nitelik kazandırılsa da, diplomasi yolu her zaman için ciddi risklerle doludur. PKK sürece belli bir özgüvenle giriyor olsa da muhataplarının kendisinden çok daha güçlü ve deneyimli emperyalistler olduğunu hiç ama hiç unutmamalıdırlar. "Kurtlarla dans" ettiğinin her zaman için bilincinde olmalıdır.

. Emperyalist kurtlar bir yandan PKK'nın askeri alanda hiç değilse güçten düşürülmesi amacıyla özel savaşa tam destek veriyorlar. Öte yandan ise ona sinsi tuzaklar hazırlıyorlar. Somutça, PKK'nın siyasal çözümle uyumlu politika ve yöneliminden yararlanmak, onu diplomasinin çekici ve ama bir o denli de riskli yolunda tüketmek istiyorlar. Amaçları bellidir; diplomasinin kimi zaman uyuşturucu uzun süreçlerinde PKK'yı oyalamak, kilitlemek, siyasal ve askeri her alanda dinamizmini köreltmek ve giderek aldatıcı kimi tavizlerle yığınları PKK'dan yalıtıp PKK'nın siyasal kitle desteğini zayıflatmak.. Dahası var. Emperyalistler PKK'mn uyanıklığını köreltmeyi başarabilirse eğer bizzat PKK'nın içinden kendi politikalarına uyum gösterecek unsurlar / ya da kanatlar da bulmaktan geri durmayacaklardır. Kimi Kürt Talabaniler'iyle de birleştirerek PKK karşıtı bloklar yaratmayacaklarını kim iddia edebilir.

PKK uyanıklığı ve insiyatifi elden bırakmamalıdır. Emperyalistlere her aşamada şiddetli bir güvensizlik duymalıdır. Türkiye'nin nesnel durumuyla bir devrim toprağı olduğunu unutmamalı, devrimci çözümü esas almalıdır.

S. METİN

Belediyelerde baskılar

İşçi sınıfı ve emekçi katmanların mücadelesi son dönemlerde önemli bir gelişme göstermektedir. Bunun farkında olan sermaye düzeni kirli oyunlarını ortaya koymaya başlamıştır. Bunlardan birisi de hiç kuşkusuz dini kullanarak ortaçağ gericiliğini yükseltmektir. Bunu çok kısa bir dönem önce yapılan yerel seçimlerde rahatça görebilmekteyiz. Yerel seçimlerden galip çıkan dinci gerici kesim özellikle belediyelerde çalışanlara baskı uygulamakta, örgütlülüklerini dağıtmaya çalışmaktadır. Bu çabalar şimdiden belli sonuçlar vermiş, çalışanlar üzerinde bir ölçüde yıldırıcı etki yaratmıştır. Nitekim bunu Ankara 1 Mayıs mitinginde görmek mümkündür. Belediyelerde çalışan işçiler ve kamu çalışanlarının bu mitinge katılımı zayıf kalmıştır.

Ankara'nın Keçiören belediyesinde bu saldırılar son safhasına varmış durumdadır. Belediye içerisinde bulunan işçilerin Genel-İş ve Belediye-İş kutuplaşmalarından rahatsız olan yönetim, işçiler üzerinde baskısını Genel-İş'ten ayrılıp Belediye-İş'te örgütlenmeleri yoğunlaştırmaktadır. Bu yönde davranmayan işçilerin de bir kılıf bulunularak işlerine son vereceklerini de çok açık bir şekilde ortaya koymaktadırlar. İşsiz kalma korkusu yaşayan insanlarda bu yönde tercihlerini yapmaktadır.

Belediyede çalışan kamu emekçilerinin de aynı oyunla pasifleştirmeye çalışıldığı görülmektedir. Burada da Tüm Belediye-İş'e karşı Türk Kamu-Sen'e destek verilerek güçlendirilmeye çalışılmaktadır.

Burada komünistlere önemli görevler düşmektedir. İşçi sınıfına ve emekçi katmanlarına güven vermeli, siyasal propaganda çalışmalarını yoğunlaştırmalı, kitleleri mücadeleye yönlendirmelidirler. Bu amaçla emekçi katmanların bulunduğu bölge ve birimlerle direkt temaslar kurmalı, onların eylemlerinin ön saflarında yer almalıdırlar. Ancak böyle bir çalışmayla işçi sınıfına ve emekçi kitlelere güven verebilirler. Bundan çıkan şudur ki nerede bir işçi sınıfı, nerede bir emekçi kitlesi ve nerede bir yükselen ses var ise komünistler orada olmalı, ve sınıfa ve kitleye sahiplenmelidirler.

Özgür Çelik/Ankara

İşçilere ve emekçilere çağrı:
Sömürü ve zulüm düzenine dur demek elimizdedir

Türkiye kapitalizmi tarihi bir kriz içindedir. Bu kriz yapısaldır. Burjuvazi işçi sınıfı ve emekçi katmanların ürettiği tüm toplumsal zenginliklerin tek hakimidir. Ürettiğimiz tüm değerler onun elinde birikerek bizlere baskı ve sömürü aracı olarak geri dönüyor. Ücretli kölelik düzeni sürdükçe emekçilerin bu yazgısı devam edecektir. Çözüm bu düzenin tasfiyesinden geçmektedir. Onu tasfiye edecek yegane güç ise işçi sınıfıdır.

Kapitalist toplum uzlaşmaz karşıtlıklardan oluşuyor. Bir yanda her türlü zenginliği üreten ve hiç bir şeye sahip olmayan işçi sınıfı ve emekçi kitleler, öte yandan tüm nimetlerden yararlanıp bizleri baskı altında tutan bir avuç sömürücü kapitalist asalak ve onun her türden hizmetçisi. Kapitalist sınıf egemenliğinin siyasal ifadesi olan devlet, onun tüm baskı aygıtları, ordu, polis, bürokrasi, basın ve diğer kurumlar, bizleri kişiliksiz bir şekilde herşeyi kabullenen bir durumda tutmak için sürekli burjuvazi yararına çalışırlar. Emekçilerin birliğini bozup bu ülkenin "hepimizin ülkesi" olduğunu söylerler. Onun "birliği ve bütünlüğü" için gözü kapalı ölüme gitmemizi isterler. Oysa istenenler rüya gibi bir hayat süren burjuvazinin ülkesi içindir. Yani çürümüş, soyguncu, zalim sermaye düzeni içindir. Onların "ülke" dedikleri kendi asalak ve kanlı düzenleridir. Emekçilerin kapitalist düzende kazanacakları ve sahiplenecekleri hiçbir şey yoktur. Burjuvazi çıkarı için bizden kardeş bir halkı katletmemizi isterken, kendi sömürgeci sınıf çıkarlarını gözeterek yapar bu işi. Dikkat ediniz, yoksul insanlar ölüme giderken kendi çocukları yurtdışında keyif çatarak vatan hizmetlerini(!) yaparlar. Zengin villalarda tüm bir geleceğimizi har vurup harman savurarak harcarlar.

Emekçilerin birliğini bozmak için vatan-millet bölünmezliği yalanını utanmazca kullanıyorlar. Kurtuluş savaşında binlerce evladını savaşta feda eden ve Kürdistan diye anılan bir ülke, savaş sonrası aniden ortadan kayboluyor! Darağaçları kuruluyor ve bir ulusu yoketme senaryoları görülmemiş bir acımasızlıkla sahneye konuluyor. 70 yıllık inkar politikasının gerçek nedeni bir başka ulusu kendine zorla benzetme, bu arada Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginliklerine el koyarken, insan gücünü kendi çıkarları için tüketmektir. Burjuvazinin yaşam koşulu onu hesaplı ve planlı olmaya iter. Baskı, asimilasyon, her türlü zorbalık, bizans oyunlarıyla içiçe ustaca oynanarak, bizler sürekli seyirci haline getirililiriz. Oysa bir halkın katledilmesine sessiz ve seyirci kalmak, hem suç ortaklığıdır hem de geleceğimize vurulan bir darbedir. Geleceğimiz bugünden yoketmektir.

80 askeri faşist darbesi ise devletin resmi ideolojisi Türk-İslam sentezinde ifadesini buldu. Dini gericiliğe görülmedik boyutlarda yardımlar yapıldı. En üst kurumlara kadar dinci faşist kadrolar yerleştirildi. Sermaye bunalımını aşmak, devrime ve sosyalizme barikat oluşturmak için tüm bu yatırımları yaptı. Toplumda kendi çıkarlarına uyarlanmış bir Türk-Kürt, Alevi-Sünni, laik-şeriatçı ikilemi yaratarak emekçilerin saflarını bölmeyi ve bulanıklaştırmayı hedefledi. Bu lanetli politika halen de sürdürülüyor.

Burjuva düzen sayısız olanaklara sahiptir. '80 öncesinde Ecevit ile yaptığını bugün kendine sosyal-demokrat diyen düzen uşaklarıyla yapmaya çalışıyor. Sınıfın yükselen mücadelesini dizginlemek ve Kürt özgürlük hareketini ezmek için onları hükümete ortak yaptılar. Bunun nedeni sol görüntü altında emekçilerde bir beklenti, bir umut havası yaratarak azgın saldırıları bu şal altında gerçekleştirmekti. İki yıllık bir süre sonunda bu da inandırıcılığını yitirdi. Sosyal-demokrasi halkın düşmanıdır, emekçilerin kanma susayan burjuva düzenin bir koltuk değneğidir. Onun sol görüntüsü arkasında yatan gerçekte sermayenin azgın saldırı ve eli kanlı bıçağıdır.

Sosyal-demokrasi muhalefetteyken verdiği vaadleri tutmuyor. Beceriksizliklerinden değil, bir düzen partisi olmalarından dolayı. Varlık nedenleri yükselecek bir devrim hareketini güçten düşürerek düzen kanalları içinde eritmektir. Emekçiler olarak bunu hergün görüyor, yaşıyoruz. Olağanüstü hal tüm şiddetiyle devam ediyor ve hergün onlarca Kürt insanı yaşamını yitiriyor. Köyler-şehirler gündüz gözüyle yakılıp yıkılıyor. Metropollerde polis sokak ortasında insan kurşunlayıp infaz ediyor

ve kendi yargı sistemleri bile devre dışı kalıyor. Sendikal haklar için mücadele eden memurlar ölesiye dövülüyorlar. Parasız eğitim için gösteri yapan öğrenciler hunharca coplanıyor. Kürt ulusunun meşru temsilcileri her türlü yasal kural çiğnenerek gözaltına alınıyorlar. Sosyalist basın üzerinde acılı bir terör estiriliyor. Gazeteler kapatılıyor ve son olarak iktidar ortağı bir milletvekili kıyasıyla meydan dayağına maruz kalıyor. Tüm bunlar burjuva parlamentonun işlevinin bittiğine, ekonomik krizin siyasi krize dönüşmeye başladığına, burjuva yargı, eğitim, yönetim, polis, ordu vb. tüm alanların rüşvetten ahlaki düşkünlüğe kadar tüm boyutlarıyla çürüdüğüne işaret ediyor.

Kapitalist sömürü düzeni kendisini ayakta tutmak için şiddet dışında bir yol bulamıyor. Bu şiddet kaçınılmazdır ve boyutu gittikçe artacaktır. Dün Sivas'ta 37 aydın insanın yakılmasına neden olan bu düzendir. Bir yanda şeriatçı güçle desteklenirken bir yanda Alevi kesime ya beni desteklersin ya da şeriat gelir demektedir. Bu düzenin zaten ondan farkı yoktur. Aleviler ve aydınlar şahsında hedeflenen güçler işçi sınıfı ve emekçi katmanlardır. Bizim asıl düşmanımız kapitalist sömürü düzeninin tüm kurum ve kuruluşlarıdır. Tek başına şeriatçıları hedef almak bizleri yanlış yöne götürür. Devletin tüm kademeleri hedef alınıp devrimciler ve komünistler etrafında sıkıca örgütlenirsek tüm oyunları boşa çıkarıp yeni bir dünya kurabiliriz.

Bundan böyle hiç bir düzen partisinden medet ummamak ve şartlar ne olursa olsun tek dostumuzun komünistler olduğu gerçeğini iyi kavramak zorunda olduğumuzu unutmamalıyız. Bir dizi sahte isim altında örgütlenen burjuvazi bizim kanımızı akıtmaya devam edecektir. Buna dur demek elimizdedir.

Kahrolsun sermaye iktidarı!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

N.Şimşek

Sınıf devrimcisi olmak

Tüm sınıflı toplumlarda egemen sınıf maddi, kültürel, ahlaki vb. değerleri kendi sınıf çıkarlarına hizmet edecek bir niteliğe büründürür. İktidardaki burjuvazinin amacı da burjuva kültürü, ahlakı ve yaşam tarzını benimsemiş bireyler yetiştirmektir.

Günümüz Türkiye'sinde mevcut sınıf ilişkilerinin ve toplumsal yapının dönüşümünü gerçekleştirecek toplumsal güç işçi sınıfıdır. İşçi sınıfının bunu başarabilmesi için burjuvazinin ona yönelik ideolojik, siyasal, kültürel ve ahlaki saldırılarından arınıp kendi sınıf çıkarlarına hizmet edecek özellikleri kazanması gerekir. Bu ise kendiliğinden olmaz. İşte tam da burada bu olumlu özellikleri sınıfa taşıyacak yeni insan tipine ihtiyaç vardır. Bu eski toplumun bağrında filizlenen, onun köhnemiş düşünce, davranış ve yaşam biçimini reddeden, yerine yeninin, iyinin, güzelin, sınıfsız sömürüsüz bir dünyanın değerlerini koyabilen sınıf devrimcisidir. Sınıf devrimcisinin herşeyden önce sağlam bir ideolojik çizgi etrafında oluşmuş sosyalist dünya görüşüne, net politik perspektiflere ve işçi sınıfı içerisindeki pratik-örgütsel faaliyet içinde kazanılmış militan bir kimliğe ve kişiliğe sahip olması gerekir. Sınıf devrimcisinin tüm bu özelliklerinin bozulup zaafa uğramaması için , ona artık her yönü ile yabancı olan bu düzenle, aralarındaki tüm bağları koparması gerekir. Bu özellikleri kendi kişiliğinde ve yaşamında somutlaştıran sınıf devrimcisinin yaşam ve faaliyet alanı kendisinin de içinde bulunduğu proletarya ve maddi üretimin anarahmi olan fabrikalardır. Artık o tüm enerjisini, çabasını, yaratıcılığını ve bilgisini bu alanda zorlu bir sınava tabi tutacaktır. Sınıf devrimcisi sınıfa yöneliminde gerektiğinde inisiyatif kullanabilmekle birlikte, o örgütü ve yoldaşları ile belirlediği yol ve yöntemle sınıfa yönelecektir. O bütün zamanını işçilerin içinde onlarla birlikte geçirerek, sorunlarını, üzüntülerini ve mutluluğunu paylaşan, böylece onların güven ve dostluğunu kazanarak sınıfla kaynaşacaktır.

Yeni kimliği, yeni geleneği ve yeni insan tipinin, komünist bireyin temsilcisi olan sınıf devrimcisinin kendini marksist-leninist klasikler ve kendi örgüt materyalleri ile sürekli yenilemelidir. Ancak ideolojik yenilenmeyi gerçekleştirip onu derinleştirip bu alanda güçlü olan sınıf devrimcileri devrim yolunda sarsılmadan yürüyebileceklerdir.

Y. İnanç

Özelleştirmenin kendisine değil biçimine karşılar

Sendika bürokratları herzaman sermayenin hizmetinde

Sendika bürokratlan yıllann deneyimleriyle sol gösterip sağ vurmayı oldukça iyi beceriyorlar. İşçi sınıfı için işsizlik ve yoksulluktan başka bir anlamı olmayan sermayenin özelleştirme saldırısına sözde karşı olduklannı iddia ediyorlar. Demeçler verip, tehditler savuruyorlar. Ardından da ekliyorlar: "siz işletmeyi beceremiyorsanız KİT'leri bize devredin", "KİT'ler işçilere satılsın"!

İlk bakışta çalışanlar için oldukça cazip bir teklif gibi görünen bu öneri, gerçekte sendika bürokratlannın sermaye sınıfına yeni bir hizmetinden başka bir şey değildir.

KİT'ler kötü yönetildiklerinden ya da devleti zarara soktuklanndan dolayı satılığa çıkanlmamışlardır. Sendika bürokratlan bunu çok iyi bilmektedirler. Devletin bütçe açığının kapanması, uluslararası finans kaynaklarından alınıp sonra sermayeye peşkeş çekilen borçlann ödenmesi için özelleştirmeler gündemdedir. Kaldı ki saldırının boyutlan bu kadarla da sınırlı değildir. Çok daha kapsamlı ideolojik-politik-ekonomik bir anlamı vardır.

Özelleştirmeler, 20 yıldır, başta Latin Amerika ülkeleri olmak üzere birçok ülkede uygulanagelmektedir. Şimdiye dek elde edilen tüm sonuçlar değerlendirildiğinde, bu uygulamanın işçi sınıfına işsizlik, sendikasızlaşma, sefalet ve yoğun devlet baskısından başka bir şey vermediği görülür. Bir başka yönüyle de özelleştirme ekonomik bunalımın faturasını sınıfa yüklemenin araçlarından biridir.

Özelleştirme saldırısının uygulanış **biçimine** yönelik bir muhalefet yükseltmenin işçiler ve emekçiler için hiç bir somut yaran yoktur. Tersine bu türden bir muhalefet bu saldın politikasına meşruluk kazandırmaktadır da. Özelleştirme burjuva aydın ve sendika bürokratlannın istedikleri biçimlerde gerçekleşse bile, kitleler onun acılarına yine de katlanmak zorunda kalacaklardır. Bu koşullarda özelleştirme saldırısına karşı sınıfın birleşik militan bir mücadeleye atılmaktan başka alternatifi yoktur. Sendika bürokratlan ise bu türden önerilerle aslında bu saldırıyı üstü örtük bir biçimde olumlamış olmaktadırlar.

Bugün özelleştirme adı altında KİT'lerden büyük sermayeli işletmelerin çok uluslu şirketlere, daha küçük ölçekli olanlann ise yerli sermayeye peşkeş çekildiği bilinmektedir. Satış sözleşmeleri kapalı kapılar ardında yapılmakta ve kamuoyundan gizlenmektedir. Zira amaç bir takım KİT kuruluşlarının sermayeye peşkeş çekilmesidir. Pratikte yaşanan budur. Bazı işletmelerin kapatılması planları da sermayenin çıkarları gözetilerek yapılmaktadır.

İktidann bu politikasını değiştirerek örneğin bazı KİT kuruluşlannı o fabrikadaki işçilere sattığını bir an için düşünelim. Kapitalizmin doğası gereği sermaye sürekli olarak merkezileşmekte ve küçük bir azınlığın elinde toplanmaktadır. Hisseler işçilere dağıtılsa bile, orta vadede belli ellerde toplanması kaçınılmazdır. Nitekim son yıllarda "halk kapitalizmi", "özel mülkiyeti geniş tabana yayma", "kamu işletmelerinin mülkiyetini geniş tabana devretme" demagojileri adı altında, özelleştirme politikası yığınlar nezdinde meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Oysa burjuvazi borsaları vb. ile halkın ufak tasarruflarını emmekte ve bunu kendi çıkarları için kullanmaktadır. Başka bir deyişle böylesi bir şey gerçekleşse bile, işçilerin kıdem tazminatlannın sermayenin hizmetine sunulmasından başka bir anlamı olmayacaktır. Örneğin bu türden demagojilerin çoktandır yapılageldiği fırsatlar ülkesi Fransa'da, her 10 kişiden yalnızca biri hisse senedine yatınm yapabilecek durumdadır. Hisse senedine yatınm yapanların % 1'i tüm senetlerin % 50'sine sahiptir. Fransa nüfusunun 2/3'ünü oluşturan işçi ve memurlann ise yalnızca % 5'i hisse senedi sahibidir. Kapitalizmde tüm mekanizmalar hep bir avuç asalağın çıkarları için çalışmaktadır. Tüm zenginliklerin yaratıcısı olan çoğunluğun ise kendilerini ayakta tutmaya ancak yeten sefalet ücretlerinden başka bir şeyleri yoktur. Bu bağlamda sendika bürokratlannın "KİT'leri bize satın" talebi özelleştirme adı altında sürdürülen vurgunu örtmeye yaramaktadır. Bürokratlar gerçekleri gizleyerek işçileri aldatmaktadırlar.

Özelleştirme kapitalist sistemin işçi ve emekçilere kapsamlı bir saldırısıdır. Bu saldırıyı boşa çıkarmanın tek yolu, birleşik militan bir mücadele ortaya koymaktan geçmektedir.

Aydınlık güruhunun gerçek yüzü

Tescilli kemalist liberal Aydınlık çevresi komünistlere ve devrimcilere saldırmayı sürdürüyor. İşçi ve sendikacı dalkavukluğunda ise sınır tanımıyor. Bu politika bu çevreyi açıkça düzen saflarına sürüklüyor. Teorik söylemleri ne olursa olsun, pratikte yaptıkları ile sermayeye hizmet ediyorlar. Bunlara bir kaç örnek:

Bu geçmişi kirli çevre, yerel seçimler döneminde boykot çağrısı yapan devrimcilere saldırmaktan geri durmadı. Kendisi kirli seçimlere alet oldu, devrim cephesinin de alet olmaya çağırdı. Düzen devrim cephesini seçimden kaçmakla suçluyordu, bu çevre de aynı söylemi diline doladı. Düzenin kirli seçimine "sol"dan destek vermeye ve devrimci boykot cephesini bölmeye çalıştı. Seçim sonuçları bu parti için tam anlamıyla bir hezimetti. Fakat bundan ders çıkarmak bir yana, devrim cephesine karşı daha da saldırganlaştı. Bu parti bugün SHP'den boşalan misyona soyunmuştur. Bunun için sermaye ve sendika ağaları karşısında görücüye çıkmaktan çekinmiyor.

Şimdi de 1 Mayıs vesilesiyle komünistlere ve devrimcilere saldırıyor. 7 Mayıs tarihli *Aydınlık*'ın 1 Mayıs değerlendirmesi baştan sona buna hizmet ediyor. Bilindiği gibi sermaye iktidarı Demokrasi Platformu vasıtasıyla 1 Mayıs'ı devlet törenine çevirmeye ve içini boşaltmaya çalıştı. Fakat işçi sınıfı ve devrimciler buna izin vermediler. Bu durum bu sicilli reformist çevrenin tepkisini çekmiş. 1 Mayıs'ta devrimci grupların De-mokrasi Platformu'nun disiplinine uymadığından şikayet ediyorlar. Bu disiplini de ciddi ciddi işçi disiplini olarak sunuyorlar. Birincisi İstiklal Marşı'nın okutulmamasıdır. Bu tescilli kemalistler, devrimcilerin ve işçilerin protestosundan çok "rahatsız" olmuşlar. Kendi rahatsızlıklarını, "İstiklal Marşı'nın okutulmaması işçinin tepkisini çekti" diyerek sınıfın adına yansıtmaya çalışıyorlar. Bu koca bir yalandır. İşçiler ve devrimciler davranış birliği içinde bu marşı okumayı reddetmişlerdir. Zira bu marş sermaye iktidarının ve ücretli köleliğin sembolüdür. Bu bilinçle işçi sınıfı ve devrimciler bunu protesto etmişler ve kendi marşlarını okumuşlardır. Aynı şekilde sermaye düzeninin bayrağını da taşımamışlardır. Bu durum yalnızca sermayeyi ve sendika ağalarını değil, en az onlar kadar Aydınlık güruhunu rahatsız etmiştir. Oysa gerçek sosyalistler ve devrimciler bundan sevinç duyarlar. Çünkü bu burjuva düzene karşı alınmış önemli bir tavırdır. Hayatın canlı pratiği düzen solcuları ile gerçek devrimcileri bir kez daha ayırıyor.

Bu çevreyi rahatsız eden diğer bir konu da mitingde atılan sloganlardır. Devrimcilerin kirli savaşı, burjuva düzeni ve faşizmi hedefleyen, devrim ve sosyalizmi içeren sloganlar atmasını eleştiriyorlar. Övdüğü sloganlar ise (*Alınteri*'ni örnek göstererek) "Ayağa kalk" ve "Acı ilacı içmeyeceğiz"" Burada bu çevreye şunu söylüyoruz: Bizler devrimciyiz ve bu düzeni yıkacağız. Sloganlarımız da sınıfı bu hedefe yönletmeye, bu konuda bilinçlendirmeye hizmet eder. Sizler işçi ve sendikacı kuyrukçuluğu yapmakta ve bu yönde sloganlar atmakta serbestsiniz. Yeter ki bize bulaşmayın, gittiğiniz bataklığa devrimcileri çekmeye çalışmayın.

Bu güruh yaptığı değerlendirmede baştan sona bunları işliyor ve devrimcilere saldırıyor. Miting sonundaki devlet terörüne ise tek söz yok. Sanki "iyi oldu"der gibi. Bu durum bile bu çevrenin gerçek kimliğini ortaya koyuyor.

Bugün Aydınlık çevresi, yani İşçi Partisi sınıfın önünde reformist bir engeldir. Bir ayak bağdır. Yaşamakta olduğu süreç onun ileride daha da gericileşerek sınıf hareketinin ve devrim mücadelesinin önüne dikileceğini, düzenin planladığı "işçi partisi" rolüne aday olduğunu gösteriyor. Bu nedenle bu parti teşhir ve tecrit edilmeli, "devrim" üzerine boş lafazanlıklarla kendisini gizlemesine fırsat verilmemelidir.

Tekel'de 23 Ni n ve Kemalist Perinçek

Tekel Bira Fabrikası işçileri, "özelleştirmeye ve işçi kıyımına karşı mücadele komitesi"nin almış olduğu karar gereği, çocuklarını 23 Nisan'da okullarına göndermek yerine, aileleriyle birlikte fabrika bahçesinde toplanacak, işyerlerinin kapatılmasına tepki gösterecekleridi. Buna bütün Tekel birimlerinin katılması isteniyordu. Partilere, sendikalara, dergilere haber verilmişti.

Değil diğer Tekel işçilerini katabilmek, yazık ki Bomonti işçilerinin dörte biri bile ancak katılmıştı. Toplam 150 kişilik bir kitle vardı.

Bir kaç ilçe yöneticisiyle fırsatı kullanmaya gelen D. Perinçek, "Bugün Türkiye'de iki 23 Nisan kutlanıyor. Birincisi Ankara'da sermayenin, ikincisi Bomonti'de işçilerin 23 Nisan'ı" sözleriyle konuşmasına başlıyordu. M. Kemal'in "Gençliğe Hitabesi"nden yola çıkarak, "memleketi yönetenler gaflet, delalet ve hatta hiyanet içinde bulunabilir, KİT'leri kapatabilir, işçileri sokağa atabilirler", şeklinde devam ediyordu. Açıkça Perinçek devletin resmi ideolojisi Kemalizme sarılarak, hükümetleri suçlayıp kapitalist sistemi aklamaya çalışıyor, böylece de işçilere yeni tuzaklar hazırlama görevini icra ediyordu.

Bir Ekim okuru

Partiyi kavga alanlarında örgütlemeliyiz!

Komünistler örgütlenme önceliklerini, sınıf hareketinin bugünkü gelişme ihtiyaçlarından ayrı ele alamazlar. Öncelikle, sermayenin topyekün saldırısına karşı sınıf hareketinin direnişine öncülük etme dinamiğini taşıyan kesimler içinde mevzilenmeyi başarmak, önümüzdeki dönemde sınıfın diğer kesimleri içinde kökleşmenin de en etkili yolu olacaktır. Bu taktiği başarıyla hayata geçirmek için, hızlandırılmış, yoğunlaştırılmış, içerden yürütülen, planlı, kesintisiz bir faaliyet tarzını oturtmak önümüzdeki dönemde canalıcı önem taşıyor.

* * *

Komünistler örgütsel inşa faaliyetlerinde, temel ilke, yöntem ve araçlar değişmemek koşuluyla, sınıf mücadelesinde dönemin özel karakter ve koşullarını da mutlaka hesaba katmak zorundalar. İçine girdiğimiz sermayenin yeni saldırı dönemi, sınıf hareketinin gelişimi ve buna bağlı olarak komünistlerin sınıf hareketine müdahale ve örgütsel inşa görevleri açısından hangi farklı özellikler taşıyor? Güçlerimizin görevlerin büyüklüğü karşısındaki yetersizliği; buna karşılık, sermayenin saldırısının topyekün ve şiddetli karakteri nedeniyle, eski "durgun" müdahale alanlarının artık için için "kaynayan" birer mücadele ve eylem alanlarına dönüşüyor olması; öfkenin biriktiği ve yoğunlaştığı çeşitli alanlarda eylemliliğin ne zaman ve hangi biçimler altında patlak vereceğinin, gelişerek hangi yeni biçimlere dönüşeceğinin önceden bütünüyle kestirilemeyecek oluşu... İşte tüm bu olgular, olayların peşinden sürüklenmemek için, komünistlerin eskisinden çok daha seri, enerjik, inisyatifli, ama aynı zamanda dikkatli ve planlı hareket etmelerini, buna uygun iç örgütsel mekanizmaları ve müdahale araçlarını yaratmalarını gerektiriyor. Yoksa bir eylemin peşinden bir diğer eylemin peşine sürüklenmek, böylece hiçbiri üzerinde kalıcı bir etki ve kazanım sağlayamamak anlamında, devrimci enerjinin boşa israfı kaçınılmaz olacaktır.

Sermayenin saldırı namlusunu öncelikle doğrulttuğu ve bu yüzden sınıf hareketinin direniş yolunu açmak açısından da tayin edici olacak bölge ve fabrikalarda faaliyetlerimizi yoğunlaştırmak gerekiyor. **Yoğunlaşmış bir faaliyet, sadece bölge ya da fabrikaların seçiminde değil, bunlara yönelik çalışma tarzında da kendisini ortaya koymalıdır. Yoğunlaşmış bir faaliyet demek, organlarımızın, kendi örgütsel inşa faaliyetlerinin kaderini, bölgedeki işçi direnişlerinin kaderi ile tıpkı et ve tırnak gibi birleştirecek tarzda bir mücadele pratiği sergilemeleri demektir.** Faaliyetin sürekliliğini sağlamak, özellikle kitlelerin eylemlilik içinde olduğu dönemlerde her zaman olduğundan çok daha büyük bir önem kazanır. Eyleme karşı önderlik görevlerimizi, komünist sorumluluklarımızı yerine getirmedeki en küçük bir aksama ve kesinti, kitlelerin devrimcilere olan güvenlerini sarsacak ve gerici burjuva demagogların eline malzeme verecektir.

Önümüzdeki dönemde komünist hareketin işçi hareketi ile buluşmasının, onun içinde kök salmayı başarmasının düzene nelere malolacağını, sermaye sınıfı ve uşakları çok iyi biliyorlar. Bu iki hareketi birbirinden tecrit etmek için ellerinden ne geliyorsa yapacaklar. **Kitlesel militan direnişlerin gelişmesini engellemek, gelişenleri ise öncüsüz bırakıp kolayca ezmek için, kitlelere yönelik gerici bir demagoji eşliğinde, hem işçi hareketine yakınlaşan devrimcilere, hem de devrimci harekete yakınlaşan işçilere karşı yoğun bir terör saldırısı örgütleyecekler.** İşte, komünistler, kitlelerle bizzat eylem alanlarında ve eylem içinde buluşmak için yaratıcı militan örnekler sergilemeyi başardıkları ölçüde, sermaye sınıfının ve uşaklarının korktukları da başlarına gelecektir. **İşçi kitleleriyle, fabrikalarla içerden canlı bağlar kurmak ve geliştirmek, bu alanlarda kökleşmenin yolunu açacak etkili politik müdahaleler için temel bir koşuldur.** Kitle ve eylem içinde içerden yaratılacak meşruluk, yeni eylem alanları ile bağların kurulmasını ve kitle içinde daha geniş hareket imkanlarını sağlayacak ve başarının yolunu açacaktır. Eylem alanlarına içerden müdahalenin koşullarını yaratmak önümüzdeki dönemin faaliyetlerinde canalıcı bir önem kazanıyor. Kitlelere yönelik eylem çağrıları ancak eylem içinde, eylem alanlarında gerçek bir karşılık bulabilir, öncü ile en sağlıklı buluşma zemini de gene buralarda gerçekleşir. Bizzat eylemin içinde söz sahibi olabilen, eylemlerin örgütlenmesine

katılabilen güçler, daha geniş kitleler nezdinde de meşruluk kazanacak ve dışarıdan yapılan çeşitli müdahalelerin sonuçlarını da yine onlar devşirecektir.

Yüzeysel, tanımsız, gelip geçici ilişkilerin başat olduğu alanlara, bu ilişkilerden hareketle ancak yüzeysel, etkisiz bir müdahalede bulunabiliriz. **Bu yüzden eylem alanlarında yakaladığımız ilişkileri kalıcılaştırmak için çok özel bir çaba sarfetmemiz, bunun için gerekli ilişki biçimlerini, müdahale araçlarını yaratmamız gerekiyor.** Genel propaganda faaliyeti ile yarattığımız ilgi ve sempatiyi, belirli bölge ve alanlarda kökleşmenin, işçi kitleleri içinde derinlemesine nüfuz etmenin basamağı olacak tanımlı, kalıcı, örgütlü ilişkilere dönüştürmeyi mutlaka başarmak gerekiyor.

* * *

Önümüzdeki dönem, kitle eylemliliğinin gelişeceği ve bunun sermaye sınıfı ile sert çatışmalara dönüşeceği bir dönemdir. Bir önceki dönemde olumsuz sonuçlarını o kadar fazla hissettirmeyen kimi örgütsel eksiklik, hata ve zaaf alanlarının üzerine kararlılıkla gidilmezse, bu, yeni dönemde komünistlerin parti inşa faaliyetine çok büyük zararlar verebilir. Kitleler bu dönemde: "Sermayenin saldırıları karşısında ne yapmalıyız? Bu açlık, sefalet, işsizlik, baskı çemberini nasıl kırmalıyız?" sorusuna yanıt verecek, bu konuda yol gösterecek bir önderlik arayışı içinde olacaklar. Parti, devrim ve sosyalizm görevleri ile bu arayış arasındaki bağlantıyı kitleler nezdinde kuramadığımız, kitlelerin nabzını tutamadığımız, onun içinde mevzilenemediğimiz, somut olarak direniş eylemlerinin örgütlenmesine katılamadığımız, onu devrimci talep ve şiarlarla donatamadığımız takdirde, genel propaganda faaliyetlerimiz de büyük ölçüde etkisiz kalacak, sonuç vermeyecektir.

İdeolojik çizgi ve genel perspektifler düzeyindeki üstünlüğümüzü, eylem düzeyindeki pratik önderlik yeteneği ile birleştirmek, tamamlamak gerekiyor. İşçi kitleleri, komünist devrimcileri ancak devrimci eylem içinde tanıyarak, sınayarak önderleri olarak benimseyeceklerdir. Bunun için kitle içinde mevzilenme ve kitle eylemlerini örgütleme yeteneğimizi geliştirmeye özel bir önem vermeliyiz. Genel propaganda faaliyetinin ve kitle hareketindeki bir önceki görece durgunluk döneminin etkilerini üzerimizden atmalıyız. **Sadece genel perspektiflerin propagandası ya da dışarıdan genel eylem çağrıları ile yetinemeyiz. Bulunduğumuz, ilişki içinde olduğumuz eylem alanlarında kitlelerin direnişini örgütlemek için somut öneriler getirebilmeli, kitlelerin birikmiş öfkesine, mücadelenin kendi koşullarına uygun düşen devrimci eylem ve örgütlenme kanalları açmalı ve bu eylemliliği hep daha ileri, birleşik sınıf örgütlülüklerine doğru yönlendirmeyi başarmalıyız.** Her bir mücadele alanı -bölge, işyeri, sendika şube vb.- özellindeki yerel gelişmeleri bütün önemli ayrıntılarıyla takip etmek, kitle hareketinin nabzını bu açıdan da elde tutmak önem kazanıyor. İşçi kitleleri komünistlerin farklılığını, sınıf hareketin çıkarlarının sadece teoride değil, pratikte de temsilcisi oldukları gerçeğini, onların bizzat önderlik yeteneklerinden görüp tanımalıdırlar.

Her belirleyici mücadelenin, her önemli çatışmanın, her direnişçi kitle eyleminin bizzat içinde ve en ön saflarında yer almak sorumluluğumuz var. İşçi kitleleri, komünistleri, mücadeleye sunacağımız net perspektiflerden, formüle edeceğimiz devrimci proleter özlü taleplerden, yükselteceğimiz tok slogan ve şiarlardan, eylem alanlarında göstereceğimiz bitmek tükenmek bilmez enerji, fedakarlık, disiplin ve kararlılıktan, düşmana karşı boyuneğmez savaşçı cesaretimizden tanımalı ve ayırtedebilmelidir. Ancak bu yoldan işçi kitlelerinin güvenini kazanmayı, onların en diri, en ileri kesim ve unsurlarıyla sıkı bağlar kurmayı ve partinin inşası yolunda dev adımlarla ilerlemeyi başaracağız.

* * *

Sermaye başlattığı yeni saldırı ile işçi sınıfının ve emekçi halkın bütün kesimlerini namlunun karşısına almıştır ve en küçük bir taviz vermemek niyetindedir. Gelişecek direnişleri ve sınıf hareketinin genelinde yükselecek tepkileri saldırı programının uygulanmasını tehdit etmeden durdurmak, gerekirse kana boğmak hazırlığındadır. İşçiler en sıradan gereksinimlerini karşılamak, en basit haklarını korumak için seslerini yükselttiklerinde, sermaye devletinin kanlı yüzü ve kirli elleri ile karşı karşıya gelecekler. Bu yüzden kısmi, günlük, acil gereksinimler ile genel talepler, ekonomik sorunlar ile politik görevler arasında kitlelerin bilincinde ve eyleminde mevcut olan mesafe bu dönemde daha da azalacaktır. Sınıf hareketi komünistlerin politik müdahalesinin etkilerine çok daha açık olacaktır. Dönem buna elverişli bir zemin sunmaktadır. Daha çok geleneksel öncü ve devrimci kesimlere hitap eden genel bir propaganda faaliyetinin ötesine gitmeyi başarmak, bu dönemde tayin edici bir önem taşımaktadır. Yeni dönemin direnişleri kaçınılmaz olarak sınıf hareketinde yeni bir öncü kuşağın filizlenişinin de

ifadesi olacaktır. Devrimci politik propaganda ve ajitasyon faaliyetini, emekçi kitlelerin gündemindeki acil sorunlar ile bağlarını kurarak yükseltmek, bu yeni öncü kuşak üzerindeki politik etkimizin gücünü katbekat artıracaktır.

Kitlelerin bu dönemde devrimci politik teşhir ve ajitasyon faaliyetine olan açlığı daha da çoğalmıştır. Sermayenin yalanlarını, gizli hesaplarını, kanlı ve kirli oyunlarını gözler önüne serecek olan teşhir ve ajitasyon faaliyetimiz, gerici ideolojik ve politik saldırıların baskısı altındaki emekçi kitlelerin eylemine moral ve güç katacak, öfkesini bileyecek, kararlılığını pekiştirecektir. Ülkenin siyasi gündemini, sınıf mücadelesinin ve sınıf hareketinin seyrini ve özel olarak da somut mücadele alanlarındaki gelişmeleri çok iyi takip etmek, zamanında değerlendirmek ve bu konuda da kitlelerin nabzını elde tutmayı, önderlik etmeyi başarmak gerekir. Yeni saldırı dalgasının kapitalist, şovenist ve emperyalist niteliğini teşhir edecek, sosyalist devrim ve sosyalizm seçeneğini yegane kurtuluş yolu olarak geniş kitlelerin gündemine sokmayı başaracak devrimci bir propaganda ve ajitasyon hattını başarıyla örmeliyiz.

* * *

Sermayenin saldırı dalgasını göğüslemede örnek teşkil edecek öncü kitle direnişlerinin ve dayanışmalarının başarıyla örgütlenmesi, sınıf hareketinin önümüzdeki dönemdeki genel seyrini de büyük ölçüde tayin edecek. Bugün sınıfın bütün kesimlerinin gözü birbirlerinin üzerindedir. Başarılı direniş örnekleri sadece sınıfın genelinde olumlu bir moral etki yaratmakla kalmayacak, diğer öncü dinamikleri de kendi açtığı direniş yolundan harekete geçirecek, yeni direnişlerin, yeni öncülerin sıçrayıp boy atmasını sağlayacaktır. **İlk çarpışmalar bu yüzden özel bir önem taşıyor. Sadece eylemin biçimi açısından değil, bayrak edineceği şiarlar, sahip çıkacağı talepler, sunacağı politik perspektifler ile eylemin içeriği açısından da aynı işlevi görecek. Partinin inşası yolunda hızla ilerlemenin koşulları da, hem bu tür direnişlerin örgütlenerek sınıf hareketinin yolunun açılmasına, hem de komünistlerin bu direnişler içindeki öncü etkinliğinin başarısına bağlı olacak.** Bu yüzden öfkenin biriktiği, içten içe kaynadığı bölge ve fabrikalarda güçlerimizi yoğunlaştırmayı, faaliyetimizi derinleştirmeyi, başarılı direniş örneklerini ustaca örgütlemeyi, kavga bayrağına işçi sınıfının devrimci şiarlarını, taleplerini yazarak, direnişlere kızıl bir muhteva vermeyi, gerici barikatları yıkarak sınıf hareketinin yolunu açmayı başarırsak, sınıf hareketi üzerindeki politik etkimiz de dalga dalga yayılacaktır. Bunun iddia ve sorumluluğu içinde hareket etmeliyiz.

* * *

Gelişecek direnişlerde eylem düzeyinin ileri biçimler alacak olması, işçi hareketinin devrimci bilinç, örgütlenme ve önderlik düzeyindeki gerilik sorununun üzerini örtmemeli ve buradan temellenen asli görevlerimizi yerine getirmede hiç bir gevşekliğe yolaçmamalıdır. Kitlelerin mevcut öfkesini programlı, planlı ve örgütlü eylemliliğe dönüştürecek etkin bir politik müdahale başarılamadığı sürece, partinin inşası için kalıcı bir birikim ve kazanım da yaratılamaz. Bu, hem sınıf hareketininin sermayenin saldırılarına karşı direniş ihtiyaçları açısından, hem de, buna bağlı olarak partinin inşası ihtiyaçları açısından aynı derecede önemlidir. Kitle eylemlilikleri ancak devrimci politik bir dinamiğe kavuşursa, barutunu bir kaç mevzi çarpışmada tüketmeden ilerleme, gelişme ve sınıf cephesi olarak yaygınlaşma ve birleşme imkanı bulabilir.

Sınıf hareketini politikleştirmek ve öncüyü bu yoldan sınıf mücadelesi saflarına kazanmak komünistlerin önünde duran asli bir görevdir. Kurtuluşumuzun partide, devrimde, sosyalizmde olduğu fikrini önümüzdeki dönemde çok daha yoğun olarak işlemek ve günlük mücadelenin olası sert iniş çıkışlarına kendimizi kaptırarak, devrimi ve iktidarı hedefleyen propaganda ve ajitasyonu geri plana atmamalıyız. Parti, devrim, sosyalizm için mücadele perspektif ve görevlerini öne çıkartan ve bunları her vesile ile ısrarla yeniden işleyen sağlam bir propaganda-ajitasyon hattı örmek gerekiyor.

Ama sınıf hareketini politikleştirmek görevinin hakkından gelebilmek de, sadece propaganda-ajitasyon hattında tuturacağımız düzeye bağlı olmayacak. Komünist hareketin bir yandan teorik alanda program hedefli gelişmesini sürdürmesi, bir yandan da Leninist kadrolaşma ve örgütsel inşa alanında sağlam temeller atabilmesi burada tayin edici halkalar olacaktır. Organlaşma ve kurumlaşmayı oturtma, politik müdahale kapasitelerini ve önderlik inisyatiflerini yükseltme, işbölümü ve uzmanlaşmayı geliştirme, maddi teknik alt yapıyı sağlamlaştırma, ideolojik birliği pekiştirme, ihtilalci örgüt ruhunu geliştirme, illegal çalışma tarzını yetkinleştirme... İşte bu görevler alanında sağlam bir gelişme kaydedilemediği sürece, hareketin kitle içindeki "etkinlik" derecesinin "artması", politik önderlik yeteneklerini yitirme, parti ve devrim mücadelesi ekseninden savrulma akibetini değiştirmeyecektir.

Öyleyse, kitle çalışması ve leninist örgütsel inşa görevleri hiçbir şekilde birbirinin karşısına konulmamalı, tersine birbirini karşılıklı olarak besleyen, tamamlayan diyalektik bir bütünlük içinde kavranmalıdır. Sınıf hareketine, kitlelerin eylemine politik müdahale pratiği dışında bir leninist örgütsel inşa faaliyeti mümkün olmadığı gibi, sağlam leninist örgütsel temellere kavuşturulamayan bir politik müdahale çabası da soluksuz ve sonuçsuz kalacaktır.

* * *

Düzenin derinleşen krizi ve sermayenin artan saldırıları, devrimci gelişmeyi kolaylaştırıcı ve hızlandırıcı her türlü nesnel olanağı devrimcilere sunuyor. Düzen kendi iradesinden bağımsız olarak adeta devrim için çalışıyor. Komünistler olarak sorumluluğumuz bu imkanı parti ve devrim yolunda değerlendirmek, sınıfın öfkesinin hain sendika bürokratlarının tuzaklarını, şovenizmin barikatlarını aşıp devrimci mücadele ve örgütlenme kanallarında birleşmesinde etkin, öncü bir rol oynamaktır. İşte önümüzdeki dönemin mücadeleleri, işçi sınıfı devrimcileri olarak biz, komünistlerin bu sorumluluklarının hakkını pratikte vermeleri açısından zorlu bir sınava sahne olacaktır. Mevcut güçlerimizin görevlerin büyüklüğü karşısındaki yetersizliği hiç bir şekilde belirleyici değildir. Asıl belirleyici olan mevcut güçleri en doğru yoldan, en etkili tarzda seferber etmeyi başarabilmektir. Mücadelenin kızıştığı, öfkenin yoğunlaştığı, çarpışmaların sertleştiği bu tür dönemlerde, işçi kitleleri, halihazırda güvenebilecekleri bir önderlikten yoksunluğun körüklediği bir önderlik arayışı içinde olacaklardır. İşte bu arayış, işçi kitlelerini devrimci müdahalenin etkisine eskisinden on kat, yüz kat daha fazla açacaktır. Hiç kuşku yok ki önümüzdeki dönem, partiyi örgütleyip sosyalist devrimin zaferine doğru hızla ilerlediğimiz bir dönem olacaktır.

Yeter ki biz görevlerimizin hakkını verelim, sınıf kavgasında canla başla ileri atılalım.

Pratik faaliyetin bazı sorunları

Yerel seçimleri boykot çağrısı ile başlayan afişleme ve bildiri yayın dağıtım faaliyetimiz 1 Mayıs çağrımız ile noktalandı. İşçi mahalleleri, fabrika çevreleri ve meslek liseleri temel alınarak sürdürdüğümüz faaliyetler sırasında edindiğimiz izlenim ve deneyimler şunlardır: 1- Ankara genelinde bir ay kadar süren yaygın faaliyet sonrasında yayınlarımız ve bildirilerimiz çeşitli işyerlerinde okunmuş, olumlu tepkilerle karşılaşılmıştır. 2- Yeni oluşturulan birimlerimizde dağıtımda yeralan yoldaşların birbirlerini ortak bir faaliyet temelinde tanıma olanağı doğmuş ve yoldaşların birbirlerine duydukları güven artırıcı etkisi olmuştur. 3-Yaygın dağıtım sonrası, hem işçi sınıfı ve emekçiler ve hem de öğrenciler ve sosyalizme sempati duyan aydınlardan EKİM'i tanımak isteyen yeni unsurlar çıkmıştır.

5 Nisan Kararları'nın alındığı dönemde, emekçi kesimlerde kabaran öfke ile çakışan dağıtım faaliyetimiz, mücadeleye atılan kesimlere diri bir komünist hareketin varlığından haberdar etmiştir. Kesintisiz bir dağıtım faaliyeti bu unsurların bilincinin biçimlenmesine etkide bulunacağı gibi, pratik çalışmanın dar alanını genişletme olanağına da sahiptir. Her ne kadar dağıtım bugünkomite aracılığıyla gerçekleşiyorsa da, süreç içinde profesyonel bir dağıtım aygıtı inşa etmek kaçınılmazdır. Mücadelenin ilerleyen dönemlerde koşulların daha da ağırlaşacaktır. Böyle bir dönemde dahi kesintisiz ve yaygın bir dağıtım ağının inşasının temel taşları ve ilk deneyimleri içinden geçtiğimiz dönemde atılacaktır. Bunun bilincinde olarak edindiğimiz her türlü deneyimin merkezileştirilerek kollektifleştirilmesi büyük önem taşımaktadır.

Varolan ilişkilerimizin bir de bu açıdan gözden geçirilmesi ve profesyonel bir dağıtım aygıtının inşası yolunda adımlar atılması kaçınılmazdır. Bugün dağıtım faaliyetinin pratik faaliyetin fabrika temelinde inşası ile sorumlu yoldaşlar tarafından sürdürülmesinin yaratabileceği sorunlar ortadadır. İllegal bir temelde sürdürülen fabrika çalışmasında dağıtım sırasında yakalanan unsurlara dayanılamaz. Elbette alan kaydırmaları vs. mümkündür. Ama bu faaliyetin kesintisine neden olacaktır. Bugün dağıtım faaliyetinin bütün komite nezdinde sürdürülmesi zorunludur. Ama bunu aşmak temelinde bir çaba ısrarlı biçimde sürdürülmelidir.

Diğer bir sorun da şudur. Miting alanları kamera ve sivil polis aracılığı ile sıkı bir denetim altına alınmaktadır. Bunun bir amacı da kuşlama yapanların eşgalini tespit etmektir. Legal bir alanı istismar biçimi olarak seçtiğimiz kuşlama, illegal çalışma ile legal çalışmanın çakıştığı riski yüksek bir özellik taşımaktadır. Bugün temel ilk kadro birikimini sağlayana kadar legal alanı legal uzantılarımız, onların bildirileri, afişleri, kuşları ile kullanmak yerinde olacaktır. Otobüsten yapılan kuşlama daha emniyetlidir ve daha yaygın tercih edilmelidir. Yayın dağıtımı, afiş, bildiri dağıtımı, **bugünkü durumumuza**, illegal çalışmanın gereklerine daha uygundur.

F. Sağnak

Sınıf çalışmasında olanakları güce dönüştürmeliyiz

Bin bir güçlükle ulaştığımız, uzun uğraşlar sonucu dialoğa girdiğimiz öncü işçi ilişkilerinde gerekli ısrarı gösteriyor muyuz? Bu ilişkilerden sınıf çalışmasında ilerlemek için gereğince yararlanmasını biliyor muyuz?

Bu soruların cevabını doğru verebilmek için pratik siyasal çalışmamızı ve bu çalışmada kurduğumuz ilişki tarzını sorgulamamız gerekir. Bu iki nedenden gereklidir. İlki, bu tip ilişkilerin sınıfla bağ kurmada, sınıf bağlarını güçlendirmede ve bunları organik ilişkilere dönüştürmede sağlayacağı yarardır. İkincisi, işçi sınıfı hareketinin bugün girdiği eylemlilik sürecinde, bu ilişkiler üzerinden harekete müdahale, demek oluyor ki, eylemci kitleyle bütünleşme ve toplam olarak hareketi ileriye taşıma sorumluluğumuzu yerine getirebilmek için bu ilişkilerin sunduğu olanaklardır.

Geçmiş çalışmamıza bakıldığında örnekler çoktur. Neredeyse her yoldaş benzer örnekler verebilir durumdadır. Bu nedenle sözgelimi seçilecek bir örnek üzerinden yapılabilecek bir irdeleme, bize daha genel sonuçlara varabilme imkanı verecektir.

X fabrikasından bir öncü işçiyle olan ilişkimize bakalım. Bu ilişkiyi ilerletmek için bir kaç girişimimiz oldu. Ne var ki, ilerletmeden anladığımız bu ilişkinin bir an önce kararlı bir devrimciye dönüşmesiydi. Zira sınıfa dönük politik faaliyet içindeydik; bu faaliyetin sürekliliği ve yaygınlığı için yeni kuvvetler, taze kanlar gerekiyordu.

Öncü işçimiz kendiliğinden hareketin öncüsü. Bu aynı zamanda sınırlı bir bakışa sahip olduğu anlamına geliyor. Politik mücadeleye sıcak bakmıyor. Onu şimdilik riskli görüyor. Politik örgütlere karşı güvensiz. Çünkü örgütler bugüne dek hep istikrarsızlık gösterdi. Bunu belki devrimcilere duyduğu genel saygıdan ya da hareketimizin ideolojik-politik çizgisine olan ilgisinden ötürü açıkça belirtmiyor. Daha çok tutumuyla anlatmaya çalışıyor. Sınıf bilinci ve politik iradesi zayıf bu öncü, tam da bu nedenle, bizimle ilişkilerinde tutarsızlıklar gösteriyor. Oysa görünüşte bu işçimiz birçok temel noktada bizimle aynı şeyi paylaştığını da söylüyor. Türkiye devriminin niteliği, stratejisi, görevleri, öncü devrimci partinin işlevi ve niteliği vb. gibi. Genel olarak tartışıldığında ideolojik-politik konumumuzu onaylıyor, sınıf yönelimimizi ve politik perspektiflerimizi doğru buluyor. Ne ki, tüm bunlar pratikte tutarsız davranmasını engellemiyor.

Peki böyle bir işçiyle bağlarımızı güçlendirmeye, ilişkilerimizi geliştirmeye çalışmak yerine, ilişkiyi soğutmak ya da "yük" sayarak kesmek akıllıca bir davranış mıdır? Kuşkusuz değildir. Tutarsızlık açıktır, bu bir geri duruştur. Bu geri duruşa rağmen bize sağlayacağı imkanlar yok mudur? Olmaması düşünülemez. Hele böylesi bir dönemde. Önemli olan da işçinin bize bireysel olarak katacağı değil -ki bu da kuşkusuz önemlidir-, bu ilişki üzerinden bizim yaratacağımız imkanlardır. Çevresine girebilmek, fabrikasını tanıyabilmek, sorunları öğrenmek, işkolunda ve orada örgütlü sendikada gelişmeleri izlemek vs.

Durumu biraz daha açarsak, söylemek istediğimiz daha açık hale gelir. Sözkonusu işçimiz tüm zayıflıklarına rağmen fabrikasında ve işkolunda önemli bir yer tutuyor. Sendikal mücadelede öncü, sınıfın ya da fabrika kitlesinin ekonomik, demokratik istemlerini ifade etmekle kalmıyor, kendiliğinden nitelikteki mücadeleye önderlik de ediyor. Söylemiyle işçilerde güven uyandırabilmekte, fikirleri belli bir ilgiyle de karşılanmaktadır.

Eğer sınıf devrimcisi bu öncüyle ilişkilerini doğru kurabilmişse, bu konumun kendisi bile önemli bir mevzidir. Fikri planda etkilemiş isek söylemiyle devrimci hareketin bir yankısı olacaktır öncü işçimiz. Bu ilişki üzerinden hareketliliği etkileyip yönlendirmek olanaklıdır. Yine bu aynı konumun verdiği imkanla hareketlilik içinde girebilir, daha geniş ilişkilerle bizzat eylemlilik sürecinde buluşabiliriz. Sendikasına, işyerine, işçilerin toplu gittikleri mekanlara rahatlıkla girebilir, diyalog geliştirebiliriz. Gide gide ilişkinin kendisini çok aşan bir sosyal çevre de yaratabiliriz. Ve unutmayalım ki, bu mevzi, yeni eylemlilik dalgasıyla buluşup onu içerden etkilemek için bulunmaz bir imkandır.

Oysa bizde yaşanan bu mudur? Böyle örnekler elbette vardır. Ne ki, çalışmamızın geneline bakıldığında bu tarz bir ilişkiyi iyi değerlendirdiğimiz söylenemez. Sınıf çalışmasındaki yoldaşlar bu tip

ilişkilere hala militan politik faaliyette, daha açık bir ifadeyle, propaganda-ajitasyon materyallerinin kullanımında ve dağıtım işinde işe yarayıp yarayamayacağından, kararlı bir örgüt militanı gibi davranıp, randevusuna düzenli gelip gelmemesinden hareketle yaklaşabilmektedirler.

Bu bakışın iki temel nedeni vardır. Birincisi, 'sol' hareketin sınıf dışılıkla karakterize olan ve devrimci siyasal çalışmanın çarpık kavranışıyla birleşen geçmiş mirasın olumsuz etkileri. İkincisi, siyasal faaliyetin propaganda ve ajitasyonla sınırlı bir düzeye indirgenmesi ve ilişkilerin de bu faaliyetin araçlarını dağıtma ihtiyacına cevap verip vermedikleri üzerinden değerlendirilmesi.

Bir başka örneğe geçelim.

'91 yılı başında genel greve doğru yükselen sınıf hareketinin sendika bürokratlarınca pijamalı soytarılığa dönüştürülmesinin ve Zonguldak madencilerinin Mengen barikatını yine aynı engel nedeniyle yalnız kalarak aşamamasının ardından sınıfın eylem şevki geçici olarak kırıldı. Kitlesel eylemlilikler dönemi yerini mevzi ve çoğunlukla sonuçsuz direnişlere bıraktı. Ne ki, birçok mevzi direnişin sonuçsuz kalmasına ya da ancak kısmi bazı haklar elde etmesine rağmen, bu tip direnişlerin ardı arkası da kesilmedi. Genellikle tensikat ya da hak gaspları bu tip direnişlere yol açtı. Biri bitti, öbürü başladı. Yani genel dalga yerini mevzi dalgalanmalara bırakarak geri çekildi.

Eylemlilik anında eylemci yığınların duyarlılığı artar. Devrimci propaganda, ajitasyon ve örgütleme çabasına daha açık hale gelir. Bu nedenle de sonuç alıcı bir çalışma için durgunluk dönemine göre çok daha elverişli imkanlar sunar. Bir fabrika ya da işletmede tensikat yaşanmıştır. Bu fabrikanın temel çalışma alanımız kapsamında olup olmaması önemli değildir. Bu direnişlere zamanında müdahale etmek, diğer fabrika ya da işyerlerinde dayanışmayı örgütleme çabası, direnişi devrimci bir rotaya oturtma kaygısı sınıf devrimcisinin doğal bir refleks olmalıdır.

Böylesi durumlarda işçiler genellikle müdahaleyi sıcak karşılar. Çünkü bu kendi davaları için bir katkıdır. Normal dönemlerle kıyaslanamayacak ölçüde bir ilgi vardır. Devrimcilere kapılar açılır, devrimci çalışma için imkanlar doğar. İşçiler yayın alır, dağıtır. Devrimciyi çevresine taşır. Sorunlarını ve taşınabilirse genel toplumsal sorunları daha bir sıcak ve hararetle tartışır. Bu devrimcideki şevki de artırır.

Sonuçta direniş şöyle ya da böyle biter. Eylemsiz dönem yine başlamıştır. Dolayısıyla direniş süresince bilincinde sıçrama yaşamayan -ki bu çok büyük ölçüde sınıf devrimcisinin verdikleriyle orantılıdır- işçiler olağan dönemlerine dönmüşlerdir. Devrimcilere ve devrimci propagandaya olan ilgileri nispeten zayıflamıştır.

Bir devrimci olarak harekete müdahale eden kadro ya da örgütler nezdinde iki tutum ortaya çıkar. İki, sınıf dışılık, ufuksuzluk ve perspektifsizlik sonucu çalışmasında istikrar göstermeyen küçük burjuva devrimciliğinin tipik davranışıdır. İşçilerdeki kayıtsızlığa geri duruşla cevap verilir. İlişkileri önemsememe eğilimine gidilir. Çabalar anlamını yitirmeye başlar. Bu devrimcimiz artık yönünü bir başka yere, başka bir hareketliliğe çevirmiştir. Bu ya tensikatın yaşandığı bir başka fabrikadır. Ya bir öğrenci eylemidir. Ya da emekçi katmanlardaki bir dalgalanmadır. Söz konusu devrimcimiz o direniş senin bu direniş benim, ilişkiden ilişkiye koşturup durur. Sonuç tam bir kendiliğindencilik, enerjisini boşa akıttığı için de verimsizliktir.

İkinci bir tutum ise, sınıf yönelimi net, hedefi belli, perspektifleri açık ve çalışmasında mutlaka sonuç almak isteyen sınıf devrimcisi komünistin şahsında açığa çıkar. Öncelikle eylemlilik sürecini ve faaliyetini değerlendirir. Yetersizliklerini, hareketin yetersizliklerini ve bunların nasıl giderileceğini düşünür, tartışır. Kazanımlarını bilince çıkartır ve emeklerinin ürünlerini devşirmeye verir kendini.

İlişki kurduğu, ileriye sıçratmayı başardığı işçiyi mücadelenin asli güçlerinden biri haline getirmeye çalışır. İlgileri azalan işçilerle ilişkilerini sürdürür. Emek vererek onları sınıf bilinciyle yoğurmaya çalışır. Çevresine, semtlerine uzanır. Bu işçi işini kaybetmiş olsa bile, yarın yeni bir fabrika ya da üretim alanında işgücünü pazarlayacaktır. Demek ki yeni alanlara uzanmak için de emekle elde edilen bir imkandır.

İlişki vardır, militan siyasal faaliyeti omuzlamak üzere bir potansiyel taşır ve gelecek vaadeder. İlişki vardır, bizi fabrikasına, sendikasına, normal koşullarda giremeyeceğimiz işçi çevresi ya da eylemine taşır. İlişki vardır, evi bir imkandır. İlişki vardır, ihtiyaç duyduğumuz bir anda gidip barınacağımız bir başka tür imkan sunmaktadır bize. İlişki vardır, kendisinden yalnızca bazı bilgiler ve haberler alabiliriz. Ve unutulmamalı ki, bugün devrimcilik bir yönüyle de, en küçük bir olanağı bile devrim için yaratıcı bir tarzda değerlendirebilmektir.

Unutmayalım, sınıf *"davaya uygun pek çok insan çıkarıyor, sadece biz onların hepsinden yarar-*

lanmayı bilmiyoruz." ... "Herkesin, en önemsiz bir gücün bile değerlendirildiği, ... kapsamlı ve aynı zamanda birleşik ve uyumlu bir çalışmayı örgütleyecek durumda olan" biz sınıf devrimcileriyiz. "Yeni gelenek" ve "yeni kültür"ün ete kemiğe bürünmesi, pratik siyasal çalışmadaki başarımızın bir ürünü olacaktır. Çünkü Türkiye, sınıf devrimciliği geleneğinde, henüz yeni yeni bir birikimin sağlandığı bir ülkedir.

Yeni dalga yeni bir şanstır. Siyasal yetkinleşme, engelleri kolayca aşma, aksayanı kolay giderme ve tüm bunları harekete müdahale zemininde, yükselen hareketin olumlu etkisiyle başarma imkanıdır. Sınıf devrimcileri büyük bir şans, acil görev ve sorumluluklar dizisiyle karşı karşıyadır. Şimdi sınıf devrimciliğinin konuşacağı zamandır.

Sınıf devrimciliği bir idelolojik-politik kimliktir. Bu kimliğin maddi toplumsal zemini olan işçi sınıfı hareketine politik müdahale sürecinde daha ileri bir düzeyde üretimidir. Devrimci dinamizmin taşıyıcılığıdır. Siyasal yaşamın hızına uyumda yüksek bir tempodur. Sınıf hareketinin ihtiyaçlarına önderlik düzeyinde yanıt vermektir. Her imkana tarihsel sorumluluğuyla bakabilme yeteneğidir. Her adımda ve her fırsatta düşmanı bozguna uğratma hırsıdır. Yüklü bir sımf kinidir. Gerçek bir iddia ve misyon bilincidir. Nihayet çelik bir irade gücüdür. Devrimci bir sınıfa layık devrimciler olmak, tüm bunların gereklerini asgaride yapmakla olanaklıdır.

Devrimci sınıf mücadelesi geleneğini yaratmak için sınıfla iç içe bir yaşama! Devrimciliği işçi sınıfında kökleştirmek için sınıfa, sınıfa, yine sınıfa!

Genç işçilerle başarılı gezi

23 Mayıs günü, bölgemizde, EKİM'in inisiyatifi ve yönlendiriciliğinde 40-45 kişilik bir propaganda ve ajitasyon gezisi düzenlendi.

Geziye katılanlann çoğunluğu konfeksiyon işçilerinden oluşuyordu. Bunlar Kürt kökenli genç işçilerdi. Sınıf bilinci zayıf, buna karşın Kürt devrimci hareketinden yoğun biçimde etkilenmiş unsurlardı. Kürdistan'daki mücadeleden etkilenmeleri doğal karşılanmalı. Zira, yıllardan bugüne süregelen sömürgeci kirli savaşta kimisi anne ve babasını, kimisi kardeşini, kimisi de bir yakınını kaybetmiş. Kürt halkının çektiği acıları-yoksunluklan, o ulusa mensup insanlar olarak, burada da dolaysız olarak yaşıyorlar.

Şarkılar, türküler ve marşlarla süren coşkulu bir yolculuktan sonra gezi alanına gelindi. İlk saatler katılanlann birbirleriyle tanışması-kaynaşması ve diğer pratik işlerin (yemek vb.) örgütlenmesiyle geçti.Öğleden sonra ise, programın politik tartışma bölümüne geçildi. Bir yoldaşımızın yaptığı konuşma tartışmalann eksenini oluşturuyordu. İçinde bulunduğumuz siyasal sürecin özellikleri, sermaye düzenine karşı örgütlenmesi gereken bir sınıfın mensupları olarak bize düşen görevlere değinildi. Dönemin özellikleri değerlendirilirken, proletaryanın ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren halklann tarihsel deneyimleri aktanldı. İşçi sınıfının, her geçen gün dozunu artırarak sürdüren sömürü sistemine karşı örgütlü mücadele etmesi gerektiği, bunun da ancak düzen dışı devrimci bir sınıf partisiyle olabileceği vurgulandı. "İşçi sınıfının kurtuluşu için örgütten başka silahı yoktur" temel fikri işlendi.

Sınıf hareketinin politikleşmesinin engelleri olarak sendika bürokrasisi ve reformizme değinildi. Sendika bürokratlannın sermayenin işçi sınıfi içerisindeki koruculan olduğu, biricik işlerinin düzene hizmet etmek olduğu ve yıkılıp aşılmaları gerektiği üzerinde duruldu.

Oradakilerin en duyarlı olduğu sorun -Kürt sorunu- üzerine anlamlı bir tartışma yürütüldü. Sorun, sınıfsal bakışaçısıyla tartışılırken, gelişimi, bugünkü geldiği nokta, uluslararası boyutu, sınıf mücadelesi açısından önemi vurgulandı. Haklı ve meşru olan Kürt özgürlük mücadelesinin desteklenmesi gerektiği, bunun soyut bir düşünce olmadığı, ulusal harekete en anlamlı desteğin buradaki sınıf mücadelesinin yükseltilmesinden, onun da çözümünü kucaklayacak bir niteliği kavuşturulmasından geçtiği söylendi.

Nispeten daha duyarlı olan arkadaşların, belli bir heyecanla bizlerle yakınlaşmak istediğini gördük. Bire bir ve gruplar halinde süren tartışmalar, yakınlaşma için birer adım oldu. Sınıfla somut ilişkilerin kurulması-geliştirilmesi için bir olanak olan bu gezi kazanımlarla sonuçlandı...

İstanbul Anadolu Yakasından bir grup Ekimci

1 Mayıs'ın ardından

Siyasal faaliyetimizden gözlemler

Hareketimiz açısından sürdürülen politik faaliyetin kapsamı ve niteliği, bu faaliyetin planlayıcısı ve yürütücüsü olarak örgütümüzün durumu hakkında da belli bir fikir vermektedir.

Sürdürüldüğü kadarıyla faaliyetimizin esas olarak sınıfa yönelik olduğu tartışmasızdır. Fakat fabrikalara daha dolaysız ulaşmada henüz yetersiz kalıyoruz. Bunun bir an önce aşılması gerekir.

Hareketimiz ihtilalci bir örgütsel konumlanışa ve bu temele dayalı siyasal faaliyete her dönem özel bir önem verdi. Gelinen aşamada bu doğrultuda asgari bir başarı gösterdiğimiz bir gerçektir. Devrime önderlik iddiasındaki düzinelerce sol parti ve gruptan ancak bir kaçı ve o da yalnızca legal araçlar üzerinden bir faaliyet yürütürlerken, hareketimiz illegal temele dayalı araç ve yöntemleri kullanmada ısrarıyla gitgide daha çok öne çıkmaktadır.

Bununla birlikte, faaliyetimiz henüz esas olarak genel bir politik faaliyet özelliği taşıyor. Bu nedenle etkisi de son derece genel oluyor. Bu faaliyette sınırlılığın ve tek yanlılığın bir göstergesidir. Yerel düzeyde ve birimler düzeyinde tam inisiyatif göstermek, daha özgüle inebilmek, somut sorunları genel sorunlarla birleştirebilmek, faaliyetin etkisinin derin ve sarsıcı olabilmesi için zorunludur. Genel sorunlar özgül sorunlarla birleştirilip işlenmelidir. Bilinçte ilerleme ve eylemde başarı bununla olanaklıdır.

Mahalli örgütlerimiz genel propaganda faaliyetini belli bir başarıyla yürütmektedir. Bu açık. Ne ki iş özgül alan çalışmasına geldiğinde ortaya bir belirsizlik ve bunun ürünü bir atalet çıkmaktadır. Merkezi araçların olmayışı ya da herhangi bir nedenle aksaması durumunda siyasal faaliyet tümüyle durma noktasına gelebilmektedir. Bu, genel politik perspektiflerin ışığında özgülleştirilerek hergün her an, her vesileyle sürdürülmesi gereken bir politik çalışma anlayışından, buna uygun bir çalışma tarzından yoksunluk anlamına gelir.

Oysa devrimci politik faaliyet bir bütündür. Merkezi araçlara dayalı genel propaganda-ajitasyon faaliyetin yalnızca bir yanıdır. Somut sorunları mahalli araçlar üzerinden işlemek aynı faaliyetin bir öteki yanıdır. Bu toplam çabanın etkilerini somut planda mümkün mertebe devşirmek, somut kazanımlara dönüştürmek, yaratılan etkiyi somut eylem çağrıları ve eylemin bizzat örgütlenmesiyle birleştirmek faaliyetimizin öteki yönleri, tabii tamamlayıcısı olmak durumundadır.

1 Mayıs'ın ardından yapılan tartışmalar bu çerçeveye oturduğu ölçüde ilerletici olabilir.

Kitle gösterileri ve grup kortejleri

Bir sorunda net olmalıyız. EKİM kitle gösterilerinde sol hareketin olumsuz geleneğinden daima uzak duracaktır. Sınıfın dışında ve sınıf kitlelerinden bağımsız kortejler oluşturmayacaktır. Bu sorun daha I. Genel Konferansımız sırasında tartışılmış, tutanakların ilgili bölümlerinden parçalar yayınlanmıştır.

Sınıfa, sınıfın kitlesine rağmen kortej oluşturmak, ona yabancılığın bir göstergesidir. Geleneksel solun yıllardır gösterdiği bu davranış bir çok bakımdan zarar vericidir. Kısaca ifade edecek olursak:

Birincisi; bu pratik devrimcileri sınıf kitlesiyle kaynaştırmaktan, devrimci etkiyi doğrudan devrimci sınıfa yöneltmekten alıkoymaktadır. Sınıfa yabancılaşmayı besleyici bir nitelik taşımaktadır. İki: tersinden sınıfın kitlesinde, devrimcilerle aralarına ayrım koymaya yolaçmaktadır. En azından sermaye iktidarının kötüklediği böylesi bir fikri nesnel olarak destekleyici mahiyettedir. Üç: Gösterilerde 'sol' grupların attığı sloganlar da birer yabancılaşma örneğidir. Sınıfın temel ya da güncel istemlerini dile getiren, sınıf kitlesinde düzene karşı mücadele isteğini arturan şiarlar yerine daha çok kendi alameti farikası olan grupsal sloganlara ağırlık verilmektedir. Üstelik tüm bunlar gruplar arasında küçük burjuva rekabetin ürünü olan slogan yarışına dönüşmektedir. Dört: Kitle eylemlerinin barışçıllığını, uysallığını kırma ve eylemi radikalleştirmede bir etkide bulunmayı son derece sınırlamaktadır. Beş: Kuşkusuz devrimciler gösterilere politik kimlikleriyle katılmaktadır. Ne var ki, bir de grupların kortejleri içerisinde girildiğinde örgütsel kimlikleriyle düşman nezdinde açık hale gelmektedir. Düşmanın ise kayıtlara aldığı bu gösterilerden sayısız yararlar sağladığı açıktır.

Daha somuttan, 1 Mayıs '94 Şişli gösterisine bir de bu açıdan bakılmalıdır.

Sınıf devrimcilerinin sınıfın dışında bir korteji düşünülemez. O sınıfın içindedir ve sınıfıyla yürür. Ona olabildiğince etkisini taşır. Sınıfına güç ve bilinç taşımaya, sınıfından güç almaya çalışır. Devrimci sınıf çizgisi budur.

Bizim gücümüz bir kaç yüz ya da bir kaç bin taraftarımız değildir. Kendimizden menkul bir varlıkla devrimi başaramaz, dünyayı dönüştüremeyiz. Devrim milyonlarca ve milyonlarca işçi ve emekçinin eseri olacaktır. Olacaksa eğer bizim fonksiyonumuz bunu örgütlemek, önderlik etmektir. Bu ise yığınların olduğu yerde yapılır. Kitlelere dayanmadıkça, onlarla devrimci bir temelde birleşip kaynaşmadıkça güçsüz kalırız. Sayımız birkaç 100 değil de birkaç 1000'lere ulaşsa bile, sınıf temelinden kök almıyorsak, köklerimiz bir çınar gibi toprağın derinliklerinde değil bir kardelen gibi yüzeydeyse, sonuç bugün değilse bile yarın tükeniştir.

Güç yetersizliği bugünün Türkiye'sinde çıplak bir olgudur. Devrimciler bunu ifade etmekten korkmazlar. Eğer devrimci hareket ile işçi sınıfı hareketleri henüz birbirinden yalıtık ise ikisi de güçsüz demektir. Bunu ifade etmekten çekinmiyoruz. Çekinmiyoruz zira bilince, yönelişe ve gerçek güç kaynağımızın taşıdığı potansiyele bakıyoruz. Gerçek gücümüz ise fabrika ve işletmelerdedir.

Kısaca: Elimde kızıl bayrağım alanlara gideceğim. Bugün 100'ler olarak fabrika kortejindeyim. Yarın 1000'lere ya da 10 binlere ulaştığımda yine aynı kortejde olacağım. Bugün bayrağımı işçilerle taşıyacağım. Yarın işçiler bayrağını taşıdığında yine fabrika kortejinde olacağım. Benim kortejim sınıfımın kortejidir.

Kitle eylemlerinde devrimci etkinlik

Kitle eylemleri (gösteri ve mitingler) henüz son derece barışçıl geçmektedir. Düzen polis gücüye tam bir denetim kurarak gösterileri ehlileştirmeye özel bir önem vermektedir. Bunun az-çok aşıldığı yerlerde ise teröre bir yöntem olarak başvurmaktan kaçınmıyor. Son 1 Mayıs gösterileri bunun örnekleri oldular.

Kitle gösterilerinde devrimci etkinlik göstermek, militan ruh katmak ve polisin denetimini etkisizleştirmek devrimci bir sorumluluktur. Yığınların kendini tek tek aratarak alana girişi devrimcilik adına kabul edilemez. Bu mutlaka kırılmalıdır. Devrimci Sol ve SİP kortejlerinin kendini aratmadan 1 Mayıs alanına girişi örnek bir davranış olarak genelleşmelidir. Bundan böyle yığınları da kucaklayan, aynı tutumu onlara da aldıran bir perspektifle, polisin gösteriler üzerindeki denetimi mutlaka kırılmalıdır. Yanısıra polisin pankart, pul, bildiri vb.ne el koyması kabul edilmemeli, ne pahasına olursa olsun bu araçlar polise kaptırılmamalıdır.

Kitle eylemlerinde henüz gücümüzle orantılı bir etkinlik gösteremediğimiz yeterince açıktır. Bu noktada ciddi zorlanmalar yaşanmakta, dahası kabul edilemez beceriksizlikler gösterilmektedir. Bu durum gösterilere yaygın katılımı sağlamak ve örgütlü katılmak açısından sorgulanmalıdır.

Kitle gösterilerini siyasal sınıf çalışmasının etkin bir alanı olarak değerlendirmeliyiz.

Dağıtım ve mutluluk

Ilık bir bahar akşamı. Yaza evrilen günlerdeyiz.

Çalışma alanı olara tespit ettiğiniz bir işkolunda çalışan işçilerin oturdukları yerlere dolaylı gazete dağıtımı yapıyoruz. Karşılaştığımız insanları selamlayıp, gazetemizi ellerine veriyoruz. Kimi şaşırıyor, kimisi de doğal karşılıyor...

Düzenli hale getirdiğimiz bu çalışma, ürünlerini aldığımız zaman -ki alacağız- gerçek amacına ulaşacaktır.

Uğruna en büyük acıları dahi göze alarak, o insanları özgür ve adaletli bir sisteme -sosyalizme- kavuşturmak için zevkle yaptığımız bu işin tadı, bazı anlarda doruk noktasına varıyor. Kendisini selamlayıp eline gazete tutuşturduğum genç bir kadın, ben biraz uzaklaştıktan sonra, arkamdan sesleniyor: "Teşekkürler!" O kadar güzel geliyor ki bu söz, tekrar tekrar çınlıyor kulaklarımda. Yüreğim onlarla kucaklaşıyor o anda...

Bu tek kelimenin içinde, yüzlerce kelimeyle anlatılacak düşünceler saklı duruyor: "Sizleri anlıyoruz", "bizim için mücadele ettiğinizin farkındayız", ve en önemlisi, "size inanıyoruz"...

Bu sevincimi yoldaşlarımla paylaşıyorum.

Minibüsteyim. Aklıma geliyor, gülümsüyorum. Çevremdekiler garipser bir şekilde bakıyorlar.

Olsun, şu anda hiç önemli değil! Çok mutluyum...

İstanbul Anadolu Yakasından bir Ekimci

MYO'nun işlevi ve yoldaşlara çağrı

Deneyimlerin ortaklaştırılması ve MYO

Yoldaşlar, biz, hareketimiz faaliyetinin yeni yeni inşa edilmekte olduğu bir bölgede mücadele veriyoruz. Önümüzde, kadrolaşmanın ilerletilmesinden, yerel önderliğin çıkarılmasına; etkili ve disiplinli bir dağıtım organizasyonundan, eldeki ilişkilerin eğitimine; yeni fabrikalarla ilişkiler kurmaktan, ilişkide olduğumuz fabrikalarda komünist bir faaliyetin yürütülmesine, bir çok zorlu görev duruyor. Bölgemizde böyle bir faaliyetin bütünlüklü deneyimine sahip önder kadrolar yok. Hareketin merkezi önderliği bu önderlik boşluğunu doldurmak çabası içindedir. Ancak, biz kendi ihtiyaçlarımızdan da hareketle MYO'nun bir işlevi üzerinde durmak istiyoruz.

MYO bir örgütün politik önderliğini yaptığı, ideolojik çizgisini güvence altına aldığı ve ortakladığı kadar, mücadele taktiklerini ve deneyimlerini de ortaklamalıdır. Bu yönde, örgüt merkezinin kendisinde merkezileşen deneyimlerden süzerek yaptığı müdahalelerin yanı sıra, örgütün doğrudan iletişimi de gereklidir. Biz *Ekim*'in bu açıdan zayıf kaldığı fikrindeyiz. Biz kentimizde hedeflediğimiz fabrikalarla ilişki kurmak için çaba içindeyiz. Ve, diğer kentlerdeki yoldaşların fabrikalarla hangi yollardan ilişkiler kurduklannı bizzat somut örnekler üzerinden bilmek bizim için önem taşıyor. Bazı fabrikalarda ilişkilerimiz var. Bu ilişkilerden hareketle faaliyetler yaratmak çabası içindeyiz. Diğer bölgelerde yeni işçilere ulaşmak, onları kazanmak, fabrikalardaki gelişmelere müdahale etmek için hangi yöntemler kullanılıyor, bilmek istiyoruz. İşçi ilişkilerimizin eğitimini nasıl yapmalıyız? Gençlik alanında yeni insanlara ulaşmakta, onları tanımaktaki etkili yöntemler nelerdir? Bu soruların daha iyi yanıtlarının pratikten çıkacağını düşünüyoruz ve sizin pratiğinizi öğrenmek istiyoruz. Deneyim açısından zengin örnekleri, somut olarak (genellemeler düzeyinde değil) MYO'na aktarmanız gerektiği fikrindeyiz. Bir fabrikada sendikalaşma faaliyetine mi katıldınız? Neler yaptınız, neler elde ettiniz, bunları yazın. Büyük bir fabrikada yeni ilişkileri nasıl yakaladığınızı yazın. Benzer tüm sorunlara ilişkin somut deneyimlerinizi yazın.

Yoldaşlar, bir geleneği inşa etme çabası içindeyiz. Bu inşa sürecinin güçlüklerini en aza indirmenin de, inşayı en çabuk başarmanın da yolu en küçük deneyimlerimizden bile dersler çıkartmaktan geçiyor. Bir de bu deneyimleri ve dersleri ortaklaştırmaktan. Örgütçülerimizi, propagandacılarımızı ve ajitatörlerimizi yetiştirmek için MYO'muzu bir okul haline getirelim. Deneyimlerimizi *Ekim*'e yazalım!

Ortak sorunlarımıza ortak çözümler üretelim

MYO'muzun eksikli göründüğü bir alan da, yerel faaliyetlerin sorunlarının tartışılmıyor oluşudur. Önceki dönemlerde sayfalarında örgütsel sorunların sık tartışıldığını bildiğimiz *Ekim*'de son dönemde kimi sorunlara müdahale amacıyla yazılmış yazılar yer almakla birlikte, yerel faaliyetlerin sorunlarını işleyen yazılar pek göze çarpmıyor. Bu durum, sorunların merkeze örgütsel kanallardan iletiliyor olması yüzünden olabilir. Ancak, aslında bu kanalın yanı sıra, illegalite kurallannı ihlal etmemek koşulu ile MYO da kullanılmalıdır. Ki, ortak sorunlarımıza ortak çözümler arayabilelim. Sorunlann boyutlarını daha iyi ölçüp tartabilelim.

Örneğin, neden kimse 1 Mayıs malzemelerinin gecikmesinden yakınmıyor? Neden MYO'nun periyodunun henüz gereğince düzenlenememesi yüzünden dağıtım işinin aksadığından kimse yazmıyor? *Ekim*'in ve politik yayının yayın çizgileri ve içerikleriyle ilgili istekler neden gelmiyor? Hareketin karşı karşıya kaldığı polis operasyonlannın deneyimleri neden bizlere ulaştırılmıyor? Bunlar ve başka sorunlar *Ekim* sayfalarında neden tartışılmıyor?

Yoldaşlar, MYO örgütün sorunlannın çözülmesinde ve insiyatifinin gelişmesinde oynayabileceği önemli bir rol söz konusudur. Biz hiç bir yerel faaliyetin bu aracı kullanmama hakkının olduğunu sanmıyoruz.

Örgütsel sorunlarımızı *Ekim* üzerinden tartışalım! Tartışalım ve çözelim!..

K. ATEŞ

Okurlardan / Yoldaşlardan...

1 Mayıs'ta alanlardaydık

Daha fazla sömürü ve kar üzerine kurulmuş bu düzen insanlığa en ufak bir değer vermemekte, sadece bir araç olarak görmektedir. Bu düzen bir avuç kan emici ve asalağın düzenidir.

Dünyada ve ülkemizde sürekli bir savaş vardır. Bu sermaye ve emek savaşımıdır.

Bulunduğumuz bölge ağır sanayinin çok önemli bir merkezidir. Gün geçmiyor ki bir fabrikada veya atölyede işçiler ücretli-ücretsiz izne ayrılmasınlar. Tüm sosyal ve sendikal haklarının ellerinden alınması, taşeronlaştırma ve neticede toplu işten çıkarmalar yaşanıyor. Düzen emekçi kitleleri her geçen gün daha da ağırlaşan hayat koşullarına, işsizliğe, açlığa, yoksulluğa itiyor. "İstikrar paketi" adı altında işçi sınıfını iliklerine kadar soyma planları yapılıyor. Bu sayede artık tamamen ömrünü tamamlamış olan bu sisteme biraz olsun nefes aldırmak ve biraz daha ayakta tutmak isteniyor. Fakat bu saldırılar karşısında emekçi yığınların düzene karşı hoşnutsuzlukları artıyor, kopuşlar yaşanıyor.

İşçi sınıfının ve emekçilerin bayramı olan 1 Mayıs'a bu koşullarda hazırlandık.

Kendi bölgemizde, yeterli olmasa da 1 Mayıs öncesi propaganda ve dağıtım çalışmamızı (bildiri, gazete, afiş) fabrika ve işçi emekçi bölgelerine geniş bir tarzda ve aralıksız olarak yaptık. Kendimizi bu doğrultuda hazırlayıp İstanbul Abide-i Hürriyet mitingine katıldık. Alanda ikiyüzlü sendika ağalarının oyunlarını, onların düzen içi konuşmalarını ve sloganlarını kitle önünde teşhir ettik. Kendi şiarlarımızı tüm gücümüzle haykırdık. Geniş ölçüde pullama yaptık. Fakat burada değinilmesi gereken bir nokta var. Meydanda tüm yoldaşlar olarak zamanında bir araya gelerek mitingi daha politikleştirebilirdik. Bunu ancak mitingin sonlarına doğru yapabildik. Mitingin sonunda devrimci güçlerin dağınıklığından dolayı faşist sivil ve resmi polise karşı ortak bir militan ruh ile karşı koyulamadı. Oysa eylem alanlarında tek vücut tek yumruk olmalıyız.

Salih Ateş/Gebze

1 Mayıs alanında üzücü davranışlar

İşçiler olarak 1 Mayıs'ı Abide-i Hürriyet'e giderek kutladık.Kutlamanm sevinci kadar alanda beni bir devrimci olarak çok üzen olaylar da yaşandı. Bazı çevreler kendi aralarındaki sorunlarını mitinge taşıyarak birbiriyle yumruklaştı. Burada bu tutumu eleştiriyor ve kınıyorum. Bunun yanında bizim de eksikliklerimiz vardı. Bir kopukluk yaşandı. Kararlaştırılan bir şekilde toparlanıp sloganlarımızı atmamız ancak mitingin sonuna doğru gerçekleşebildi. Bu önümüzdeki dönemde daha sıkı bir çalışma yapmamız gerektiğini gösteriyor.

Yine işçiler miting bitmeden alanı terkettiler Devrimci ve komünistler alanda kendi kitleleriyle kaldılar. Bir kez daha sendikacılar işçilerle devrimci ve komünistlerin arasına girmişti. Sermaye devletinin faşist kolluk güçleri her zaman yaptığı gibi bir kez daha kortejler halinde yürüyen kitlelere copla sopayla saldırdı. Dağıtarak, sindirme ve korkutma politikasını uyguladılar.

K. Umut/Gebze

Adana'da sönük geçen bir 1 Mayıs

12 Eylül darbesinden bu yana Adana'da ilk kez 1 Mayıs'ı kutlamak için izin alındığı söylendi. Bu işçiler arasında büyük bir sevinç ve coşku yarattı. 1 Mayıs eylemi sermayenin 5 Nisan saldırısına duyulan tepkinin de bir ifadesi olacaktı. Ayrıca Kürt nüfusunun yoğun olduğu ve ulusal mücadelenin belli bir düzeyde seyrettiği ilimizde, bu 1 Mayıs, işçi sınıfıyla ulusal hareketin yakınlaşmasını, aynı zeminde buluşmasını da sağlayabilirdi. Ne var ki tüm bu nedenlerden dolayı devlet, ilimizde 1 Mayıs'ın kutlanmasına izin vermeyi göze alamadı.

1 Mayıs günü kutlama alanına yürüdüğümüzde topluluk görmek mümkün olmadı. Alanda kimse olmadığı halde yol boyunca polis köşe başlarında panzerler, devriye arabaları ile tetikte, yolda gezenleri inceliyorlardı. Sokaklar maalesef normal bir pazar gününden daha sessizdi.

Bu durumun baş sorumlusu sendika bürokratlarının ihanetiydi. Biz işçiler sendikalarınıza sahip çıkmadıkça, sendika ağalarını sendikalarımızdan defetmedikçe bu hep böyle olacaktır. Bizi

aldatmaya ve her fırsatta bizi satmaya devam edeceklerdir. Bu 1 Mayıs'ta bunu somut olarak yeniden yaşadık. Ayrıca devrimci hareketin 1 Mayıs'a yönelik faaliyetleri cansız, cılız ve yetersizdi. Sınırlı sayıda grubun tümden legal araçlar üzerinden yürütüğü bu faaliyet sınıf perspektifinden yoksunlukla birleşince yasak savma kabilinden yapıldığı belli oluyordu. Her yıl canlı tartışmalar olurdu, 1 Mayıs komiteleri oluşturulurdu, sınırlı da olsa illegal faaliyet yürütülürdü (afiş, bildiri vb.). Bu yıl bizim dışımızda illegal faaliyet yürütülmedi.

Cevahir/Adana

Etkin çalışmaya verimli sonuç

Bu dönemin işçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından büyük bir önemi vardır. Böyle dönemlerde çalışmaların nasıl ve ne yönde olmasını çok iyi analiz etmek gerekiyordu. Daha çok emekçi kitlelere ulaşmanın bir zorunluluk olduğunun bilincine vararak, yürüteceğimiz faaliyeti bu doğrultuda planladık.

Çalışmalara başlandığı zaman, ilkelerimizi hiç bir zaman unutmamak gerektiğinin bilincindeydik. Ankara'da 1 Mayıs çalışmalarında ilkelerimizi disiplinli bir şekilde uyguladık Bir takım aksaklıklara rağmen kayıp vermeden başarılı bir biçimde tamamladık.

Çalışmalarımızı emekçilerin oturduğu bölgelerde yoğunlaştırdık. Etkin ve disiplinli bir çalışmanın kısa bir sürede sonuçlarını alabiliyoruz. Bu da gösteriyor ki, çalışmalarımıza yol gösteren ideolojik-politik çizgimiz kitlelerin beklentilerine cevap veriyor. Bundan sonraki çalışmalarımızı bu yönde ve aksaklıkları en aza indirerek sürdüreceğiz.

Özgür Çelik/Ankara

1 Mayıs izlenimleri

Uzun süredir ilişkide olduğumuz işçiler ve çevre unsurlarıyla birlikte 1 Mayıs'ta alandaydık. Gelenlerin hemen tamamı ilk defa katılıyorlardı. Bu bir ilk sınavdı. EKİM için ve onlar için... Önceden belirlenen planda aksamaların ortaya çıkmasıyla bir dağınıklık ve bir belirsizlik hakim oldu bize. İnsiyatif olumlu kullanılamadı. Bizdeki olumsuzluklar dolaylı olarak onları da etkiledi. Ancak kitle birlikteliğin o muazzam gücünü anlamaya başlamasıyla bir dönüm noktası yakalayabildik. Olumsuz ruh halleri devrimci bir tepkiye dönüştü. Kortej içerisinde alana gelene dek sesimizi en canalıcı sloganlarla duyurduk. İşçilerin katılımları ve haykırışlarındaki öfke görülmeye değerdi. EKİM olarak onlarla birlikteliğin anlamını ve yeni toplumu yaratacak gücün neden işçi sınıfın olduğunu hep teorik olarak ele aldık. Fakat bu bambaşa bir olaydı onlar için. 1 Mayıs üzerinden günler geçmesine rağmen hala konuşmalarında polise nasıl yuh çektiklerini, sendika bürokratlarını nasıl protesto ettiklerini, sloganların içeriğini tekrarlayıp duruyorlar.

İşçilerin EKİM'in alanda yürüttüğü faaliyetin anlamını kavramaları ve sahip çıkmaları önemliydi. İşçiler 1 Mayıs'ta bilinç olarak gelişmelerinin hızlı adımlarından birini katılımda ve katılım içerisinde davranışlarıyla gösterdiler. Özellikle bir işçinin pankartlardan birinde gördüğü ve sahiplendiği şu şiar bunun göstergesidir: "Kırıntı değil dünyayı istiyorum!"

Demir Savaş/İstanbul

Bursa'da 1 Mayıs

Bursa'nın en büyük ve merkezi alanlarından Fomara Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs mitingine ilişkilerimizle birlikte katıldık. Daha önceki yıllardan daha fazla sayıda insan, 5-6 bin kişi, katılmasına rağmen, bu sayının Bursa gibi bir işçi kenti için çok düşük olduğu ortadadır. Bu sayıya çevre il ve ilçelerden gelenler de dahildir. Devrimci hareketin sorunları ve Bursa'daki gücünün ve faaliyetlerinin zayıflığı düşünüldüğünde bu durum kuşkusuz şaşırtıcı değildir.

Polisin kitlenin içine girerek video kamera ile çekim yapmasını ıslık ve sloganlarla karşılandı. Polisin hemen yanıbaşında yaptığımız kuşlama kitlede büyük coşku yarattı.

Miting polisin yoğun denetimi altında yapıldı. Polis provokasyon yaratmak yerine devrimcileri ve ilişkilerini deşifre etmeye çalıştı. Miting alanında serbestçe dolaşan çok sayıda sivilin yanısıra 8-10 video kamera ve çok sayıda fotoğraf makinası ile çekim yapması bunun en açık kanıtıydı.

Cemal/Bursa

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Proletaryanın büyük şairini ölüm yıldönümünde saygıyla anıyoruz

"Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala"!

VATAN HAİNİ

"Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.

Amerikan emperyalizminin yarı sömürgesiyiz, dedi Hikmet.

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala."

Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykıran
puntolarla,
bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında Amiral Vilyamson'un
66 santimetre karede gülüyor, ağzı kulaklarında, Amerikan amirali
Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira.

"Amerikan emperyalizminin yan sömürgesiyiz, dedi Hikmet

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala."

Evet, vatan hainiyim, siz vatanperversiniz, siz yurtseversiniz, ben yurt
hainiyim, ben vatan hainiyim.

Vatan çiftliklerinizse,

kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan,

vatan, şose boylarında gebermekse açlıktan,

vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan kıvranmaksa yazın,

fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,

vatan tırnaklarsa ağalarınızın,

vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis copuysa,

ödenekleriniz se, maaşlarınızsa vatan,

vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası, Amerikan donanması topuysa,

vatan, kurtulmamaksa kokmuş karanlığımızdan,
ben vatan hainiyim.

Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran puntolarla:

Nazım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hala.



Temmuz '62